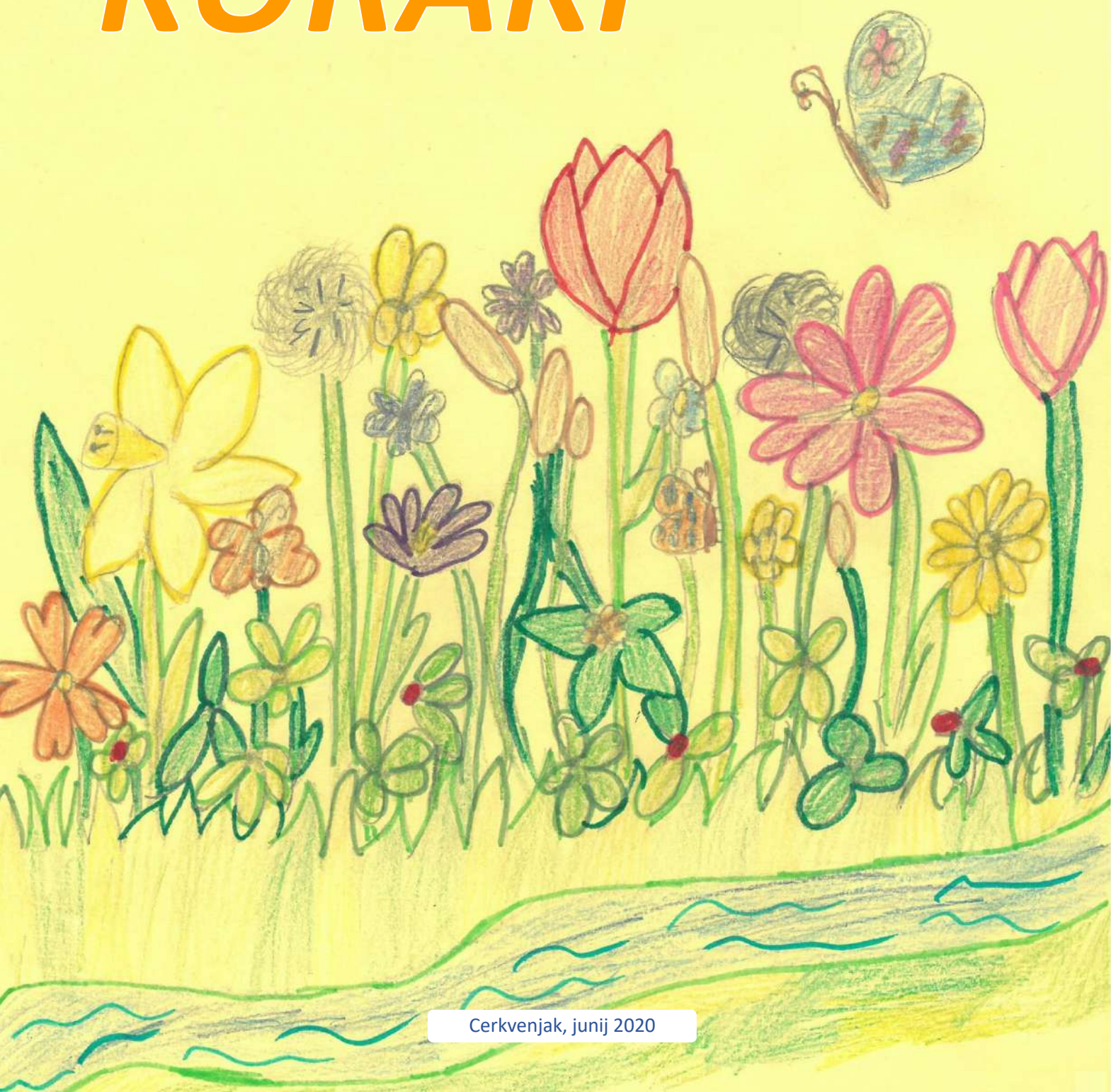

poletni **KORAKI**

Osnovna šola Cerkvenjak-Vitomarci

Odgovorni urednik: mag. Mirko Žmavc, ravnatelj

Jezikovni pregled: Suzana Logar

Oblikovanje: Slavko Toplak

Junij, 2020

Slika na naslovnici: Herbarij, Julija Toš, 6. a

Končno so tu

Učencem, učiteljem, vzgojiteljem in staršem,

pred nami so zaključni dnevi, ko se opravi obračun za opravljeno delo. Tudi letos je tako kot vsa leta doslej. Ocene so še namreč vedno tiste, ki ovrednotijo vaš trud in delo.

Sproščenost, razigranost in veselje naših otrok pa nam povedo, da so pred nami vendarle poletne počitnice. Tudi tokrat zaslužene in pričakovane. Poti do njih pa so bile letos povsem drugačne. Prestali smo obdobje, ki ga nismo pričakovali. Virus, ki je ohromel svet, je tudi v nas zapustil globoke sledi. Naše delo je bilo nekaj časa drugačno, na daljavo in daleč od ljudi in šolske stavbe. Skupaj smo dosegli, da se tok znanja ni zaustavil.

Verjamem, da smo se iz vsega doživetega tudi marsikaj naučili. Od drugačnega pogleda na življenje, do trenutka, ko smo »svoj svet« lahko oblikovali tudi po svoje.

Šolsko leto, čeprav vmes nekoliko drugačno, je bilo polno doživetij in polno otroške in mladostne nagajivosti. Učitelji in vzgojitelji smo vas vodili po neskončni zakladnici človeškega znanja. Toda znanja vam nismo mogli ne dati, ne podariti. Znanje ste morali začutiti, morali ste si ga vzeti in usvojiti. Zato pa ste se morali kdaj čemu odpovedati, se truditi in vztrajati. In le tisto znanje, ki ste ga osvojili iz lastne želje, z lastnim naporom, je za vedno vaše.

Neizmerna zahvala gre vsem našim vzgojiteljicam v vrtcih, učiteljem in drugim strokovnim delavcem v šolah, ki ste pomagali našim otrokom na poti do novih znanj in življenjskih izkušenj. Brez vas ne bi bilo ne dobre šole, še manj dobrega vrtca.

Sedaj smo prispeli do cilja in pred vami so brezskrbni dnevi vročih počitnic. Te vam bodo vrstile energijo za novo šolsko leto. Izkoristite njihovo brezskrbnost in naj vas poletno sonce obdari.

Srečno in uživajte.

15. rožnika 2020

Vaš ravnatelj,

mag. Mirko Žmavc, spec., prof.

EKOVRTEC: Mednarodni program LEAF – Znanje o gozdovih

V letošnjem šolskem letu je bil v okviru Ekovrtca naš glavni projekt »LEAF – Znanje o gozdovih«. Cilj projekta je, da otroci spoznavajo in spoštujejo gozd, življenje v njem in ga doživljajo kot nekaj čudovitega.

V bližnji gozd smo se tako večkrat odpravili, opazovali pa smo ga tudi med sprehodi in ugotavljali, kako se le - ta med letom spreminja. Med obiski gozda smo nabirali storže, odpadne vejice, listje in drugi material, ki smo ga kasneje uporabili za jesensko dekoracijo v vrtcu. V gozdu smo tudi tekali, se skrivali za drevesi, izvedli smo Lov za zakladom, s pomočjo katerega so otroci še podrobneje opazovali drevesa, njihove plodove in živali. Doživljali smo ga z vsemi čutili. Z zaprtimi očmi smo poslušali različne zvoke oglašanja ptic, šelestenje listja, občutili smo nežno sapico vetra na svojem obrazu in objemali drevesa. Med sprehodi v gozdu smo opazili veliko mladih dreves, na katere moramo paziti, da jih ne pohodimo ali kako drugače ne poškodujemo, da bodo lahko zrasla v mogočna drevesa. Spoznali smo, da nam drevesa dajejo kisik, zato moramo še posebej skrbeti, da gozd ostane čist. Prebiralimo zgodbe o gozdu in gozdnih živalih ter jih oponašali. Eno od teh zgodb smo prebrali v gozdu. S frotiranjem drevesnih listov smo ustvarjali Čarobni gozd, izdelke pa razstavili na hodniku vrtca. Ker nam gozd daje tudi les, smo si ogledali tudi delavnico, v kateri smo spoznali celoten postopek izdelave lesenih zabojev za jabolka.

O vseh aktivnostih, ki smo jih izvajali, smo se z otroki pogovarjali in dogovarjali sproti. Tako smo tudi dobili informacije o tem, kaj vse otroci že vedo o gozdovih, kakšna drevesa poznajo, katere živali prebivajo v gozdu in podobno.

Poleg tega projekta smo sodelovali tudi v projektu Ekobranje za ekoživljenje, skrbeli smo za zeliščno gredico, jo pripravili na zimo in uredili kompostni kup. Zbirali smo star papir, tonerje, baterije in zamaške. V sklopu pravilnega ločevanja odpadkov ter varčevanja z vodo in elektriko smo si ogledali tudi serijo risank Lepši svet. O vsem tem smo obiskovalce vrtca sproti obveščali na oglasnih deskah vrtca.

Irena Toš, koordinatorica Ekovrtca

Doživljanje gozda

Lov na zaklad

Ogled delavnice

Poslušanje pravljice z naslovom Ali si že videl jokati srno

Učenje na daljavo – 1. a se predstavi

V mesecu marcu smo se, tako kot vsi šolarji, tudi prvošolci, morali podati na pot pridobivanja znanja »na daljavo«. Po začetni negotovosti, potem pa po veselju, da smo zdravi in ostajamo doma, smo vse bolj pogrešali drug drugega, naše vsakodnevno druženje, skupno igro, pa tudi učenje. Naše misli o teh dveh mesecih sta nas zapisali, fotografirane utrinke pa zbrali, naši učiteljici Viktorija Caf in Saša Pavlič.

LEILA: Mami sem pomagala kuhati.

NUŠA: Dolgčas mi je bil po šoli. Igrala sem se in gledala televizijo.

LOVRO: Zelo sem pogrešal prijatelje. Z atijem sva igrala nogomet.

MATIC: Z bratom Žigom sva igrala računalniške igrice.

ŠPELA: Pogrešala sem učenje. Igrala sem se s sestrico.

TEO: Atiju sem pomagal pri gradnji. Zidala sva teraso.

MATIAS: Dolgo sem spal. Šel sem k teti Nadi na rojstni dan.

TINKARA: Z družino smo hodili na sprehode. Vozila sem se s kolesom in rolerji.

VITA: Obiskali smo sorodnike na Koroškem.

LIAM: Dobili smo novega družinskega člana, Luka.

NINA: Reševala sem naloge. Z mamo sva se žogali.

TIA: Praznovala sem rojstni dan. Šli smo v živalski vrt v Ljubljano.

RENE: S sestro Paulino sva se veliko igrala na svežem zraku.

JOŠT: Izpadel mi zob. Z družino smo večkrat šli v gozd.

MATIJA: Užival sem v družbi domačih živali. Veliko sem bil zunaj.

ŽAK: Kolesaril sem. Z mamico sva delala naloge za šolo.

LAN: Igral sem računalniške igrice. Dobil sem novi štirikolesnik.

PATRIK: Skakal sem po trampolinu. Obiskal sem sošolca Jošta.

JAN: Pogrešal sem sošolce. Igral sem se z bratcem Juretom.

ALEN: Igral sem se z avtomobilčki in gledal televizijo.

LINA: Z mamo sem včasih šla v službo. Z bratom sva pospravljala omare.

EVELIN: Šli smo k babici. Z mamico sva spekli jagodno torto.

GAŠPER: Z bratom Benjaminom sva igrala košarko. Delal sem sadno solato.

Na nov način pridobivanja znanj smo se hitro privadili. Pridno smo usvajali nove vsebine ter se trudili, da je delo bilo opravljeno pravočasno in po navodilih. Le priznajmo, brez staršev in njihove pomoči bi nam trda predla! Verjetno so si »normalne šole« velikokrat želeli bolj kot mi sami. Zdaj, ko je vse to za nami, pa s ponosom predstavljamo utrinke dela od doma. **PRIDNI SMO BILI. VSI.**

MAT – vaje v DZ, TINKARA

SLJ – bralni list, MATIAS

ŠPO – igra na snegu, ALEN

SLJ – grafomotorične vaje, ŽAK

MAT – računanje do 15, TIA

SLJ – F. Bevk: Peter Klepec, pravljica »na daljavo«, MATIC

GUM – slikanje glasbe, JOŠT

ŠPO – vaje z utežmi, JAN

SPO – zdrava hrana, EVELIN

Športni dnevnik: 1. MATIJA

2. ŠPELA

3. GAŠPER

GUM -pesem Kukavica, PATRIK

SPO – priprava plakata Skrb za zdravje, NUŠA

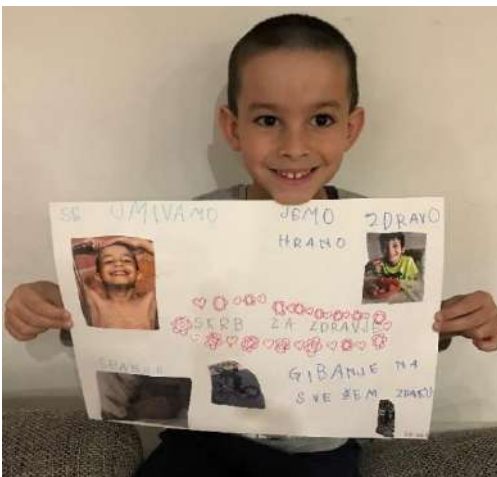
LUM – tiskanje, LEILA

LUM – vzorci, TEO

GUM – Metuljček cekinček: LINA in LAN

SPO – Skrb za zdravje, RENE

SPO – Sejem in sadim (poskus), NINA

SLJ – pripovedujem, VITA

SLJ - prepis: LIAM

SLJ – ilustr. zgodbe: LOVRO

Koronačas – 1. b in 2. c

Koronačas je bil pravzaprav zelo ustvarjalno obdobje, ki so ga učenci vsak na svoj način, a vendarle s skupnimi cilji preživeli v "domači" šoli ali v šoli na daljavo. Učenci so bili zelo domiselni. Ustvarjali so ob veliki noči, gradili stanovanja iz odpadnega materiala, izdelovali glasbila, gojili rastline, skrbeli za čisto naravo, praznovali rojstne dni ... Pa si pogledjmo ...

Učenci 2. a so pisali o svojih izkušnjah, ko so zboleli.

Začelo me je boleti grlo. Pričela sem kašljati, teklo mi je iz nosu. Postajala sem vedno bolj utrujena. Mama mi je kuhala čaj. Ni mi nič pomagal. Kašelj je postajal vedno hujši, in to ponoči. Ker nisem mogla dihati, me je mama peljala na zrak. Naslednji dan sem morala k zdravniku. Rekel mi je : »Lana, imaš laringitis.« Tri dni sem še kašljala. Potem sem lahko šla v šolo.

Lana Majhenič, 2. a

Zjutraj sem se zbudil s pikami po telesu. Ugotovili smo, da so bile te pikice vodene koze. Tri dni sem bil doma. K zdravniku nisem šel. Zelo me je srbelo. Gledal sem televizijo, malo sem računal in pisal črke. Ko so pikice izginile, sem se vrnil v šolo.

Tai Štrucl, 2. a

Ko sem zbolela, sem ležala v postelji. Včasih sem šla na kavč in pogledala kakšno risanko. Mami mi je kuhala čaj in morala sem jemati zdravila.

Neža Šamperl, 2. a

Uho me je bolelo. Mami mi je dala kapljice in sirup. Peljala me je k zdravniku in nisem šel v šolo. Nekaj dni sem počival v postelji.

Luka Škrlec, 2. a

Lansko poletje smo se odpravili na morje na Hrvaško. Od doma sem odšla zdrava. Po treh dneh uživanja v vodi sem začutila bolečino v ušesu. Bolelo me je vedno bolj. Mama me je odpeljala k zdravniku. Imela sem vneto uho. Zdravnik mi je predpisal antibiotik in mi prepovedal potapljanje. Bila sem žalostna. Ubogala sem zdravnika in po petih dnevih sem ozdravela.

Aleksija Perša, 2. a

Čas korone so učenci 2. a preživljali podobno. Kako je bilo, so nekateri tudi opisali.

V času korone sem lahko dolgo spala. Po zajtrku sem se učila. Ko sem končala, sem se igrala z Barbiko. V lepem vremenu sem se največ vozila s kolesom. Pred spanjem sem umita in v pižami še gledala televizijo.

Neža Šamperl, 2.a

Bil je virus. Delala sem nalogo. Veliko časa sem preživela s svojo psičko Žužo. Po vrnitvi s sprehoda, sem jo nahranila. S sosedi smo si mahali preko ceste.

Ajda Berghaus, 2.a

Med korono sem se dosti igrala in vozila s kolesom. Šolo sem pogrešala. Pogrešala sem prijateljice in učiteljico. Mami sem pomagala peči pecivo. Ati mi je naredil gugalnico. Z babico Marijo sva sadili rože. Z atijem sem se igrala v svoji hiški.

Lana Majhenič, 2. a

Med korono sem se igral s sestro Evelin. Veliko sem se vozil s kolesom in skirojem. Ati mi je postavil trampolin. Mami sem pomagal pri peki jabolčnega peciva. Igral sem tudi nogomet. Pogrešal sem prijatelja Žana.

Mark Repič, 2. a

V času korone smo veliko ustvarjali iz različnih materialov.

Kokoška v gnezdu, Nikki Golob, 2. a

Cvetoča češnja Amiel Hašaj, 2. a

Živali, Lana Majhenič, 2. a

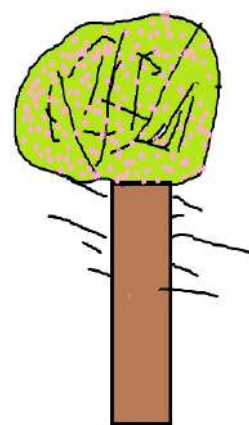
Marioneta, Aleksija Perša, 2. a

Živali v travi, Anže Košnik, 2. a

Rožice, Ajda Berghaus, 2. a

Cvetoča češnja, Domen Fekonja, 2. a

Vetrnica, Tine Gavez, 2. a

Gosenica in metulj, Leon Šamperl, 2. a

Šopek, Neža Šamperl, 2. a

Moj vrt, Tine Gavez, 2. a

Vrbove piščalke, Žiga Furšt, 2. a

Veliko sem ustvarjal, Luka Škrlec, 2. a

Ustvarjalnice z učiteljico Urško Kostanjevec

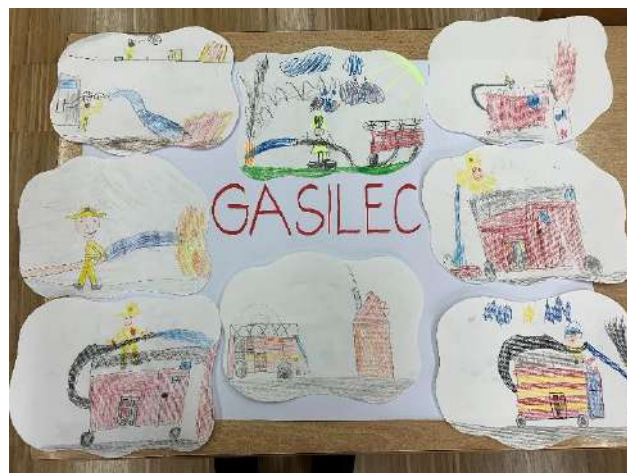
OPB

POKRAJINA

POKLICI

Pesmi 2. b

SVIT IN MUCA

KO MAČKA SVITA ZAGLEDA,
ZBEŽI DO PRVEGA SOSEDA.
PRI SOSEDU PA ZASPI,
SAJ ZA JESTI TAM DOBI.

KO SE MAČKA TAM NAJE,
PRIDE K SVITU NA GORE.
TAM PA RADA SE IGRATA,
KER MIRU VELIKO IMATA.

Svit Turnšek, 2. b

LARA KUHA

NAŠA MALA LARA
VEDNO TAM JE,
KJER JE PARA.
PALAČINKE IMA RADA,
SAJ JE NOTRI MARMELADA.
DOBRA TUDI JE NUTELA,
LARA PA JIH SAMA DELA.

Lara Lajh, 2. b

ZOJA IN KONJ

ZOJA RADA KONJA JAHA,
KAR ČEZ TRAVNIK GA PREJAHA.
KONJU TO ZELO JE VŠEČ,
RAD BI DA ŠE PRIDEM KDAJ,
A MENE NE BO NIKOLI VEČ,
SAJ NE PRIDEM VEČ NAZAJ.

KO PA KONJ JE SLIŠAL TO,
BILO MU JE ZELO HUDO.
JAZ PA PRIDEM ČEZ ENO LETO,
IN SPET NAMA BO SKUPAJ LEPO.

Zoja Pavlas, 2. b

ZIMA

STARKA ZIMA
SNEGA NIMA.
DA BI GA KAJ POTROSILA,
JO VILA JE ZAPROSILA.
S PALICO ŠVIGNE,
SNEG PA ŽE MIGNE.

KO PA SNEGA BO ZADOSTI,
PRIŠLI BODO NJENI GOSTI.
MIKLAVŽ, BOŽIČEK, DEDEK MRAZ,
NAM NAREDIJO VESEL OBRAZ.

Vid Omulec, 2. b

MIHA SKRIVA IGRAČE

MIHA OD ZORE OD MRAKA,
SKRIVA IGRAČE POD POSTELJO.
V TEMI VIDI ČRNE SENCE,
A GLEJ GA JUNAKA,
KAKO JE POGUMEN,
ZJUTRAJ KO POSIJE SONCE,
MIHA SE NE BOJI VEČ MRAKA.

Mihael Žmavc, 2. b

VESELA ŠOLA

V ŠOLO HODIM RAD,
KER TAM SE UČIM,
VELIKO MORAM ZNAT,
IN ZNANJE V ŠOLI DOBIM.

TAM S PRIJATELJI SEM RAD,
SAJ SE GREMO SKUPAJ IGRAT,
ZUNANJE IGRISHČE,
NAŠE JE SKRIVALIŠČE.

Vid Omulec, 2. b

ŠOLA NA DALJAVO

ŠOLA NA DALJAVO
JE BILA ZA MOJO GLAVO.
DOBRO MI JE DELA,
KER ME GLAVA NI BOLELA.

A MOJ BRAT JE DRUGA PESEM,
MALO MANJ OD MENE RESEN.
POŠTEVANKA JE RESNA STVAR,
NJEMU PA ZA NJO NI MAR.

Anže Kocbek, 2. b

TOLOVAJ

TAJ, GAJ, TOLOVAJ,
KUHA JUHO ZA KOSILO.
DA BI POVABIL SVOJE PRIJATELJE,
IN BI SE JIM FINO GODILO.

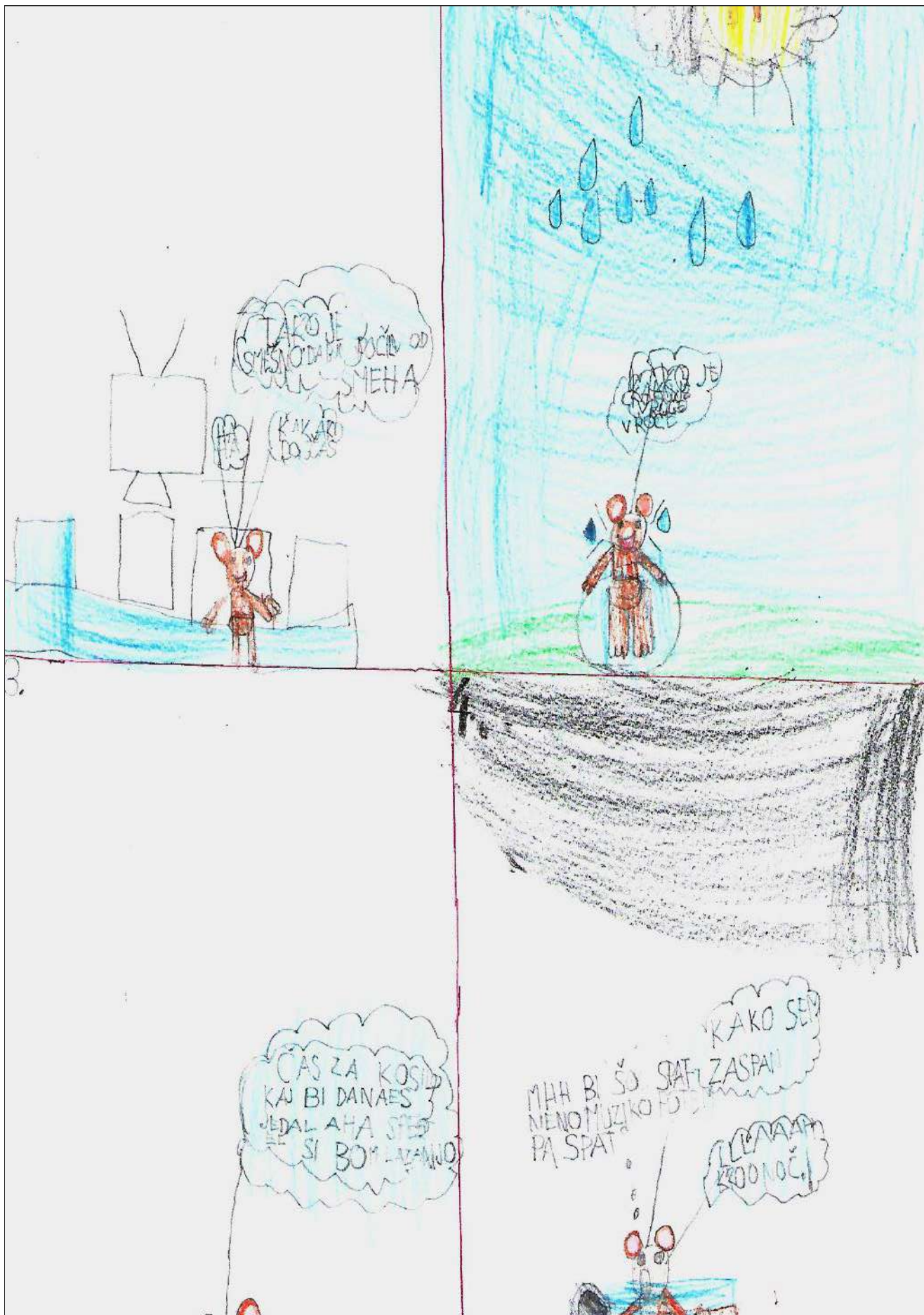
KO BO ZAZVONIL ZVONEC,
BO KOSILA KONEC.

TOLOVAJ BO BRUHNIL OGENJ,
ZDAJ GORIJO VSE PREPOGE,
VSI PRIJATELJI BEŽIJO,
DA JIH OGNJENI ZUBLJI NE DOBIJO.

Taj Zagernik, 2. b

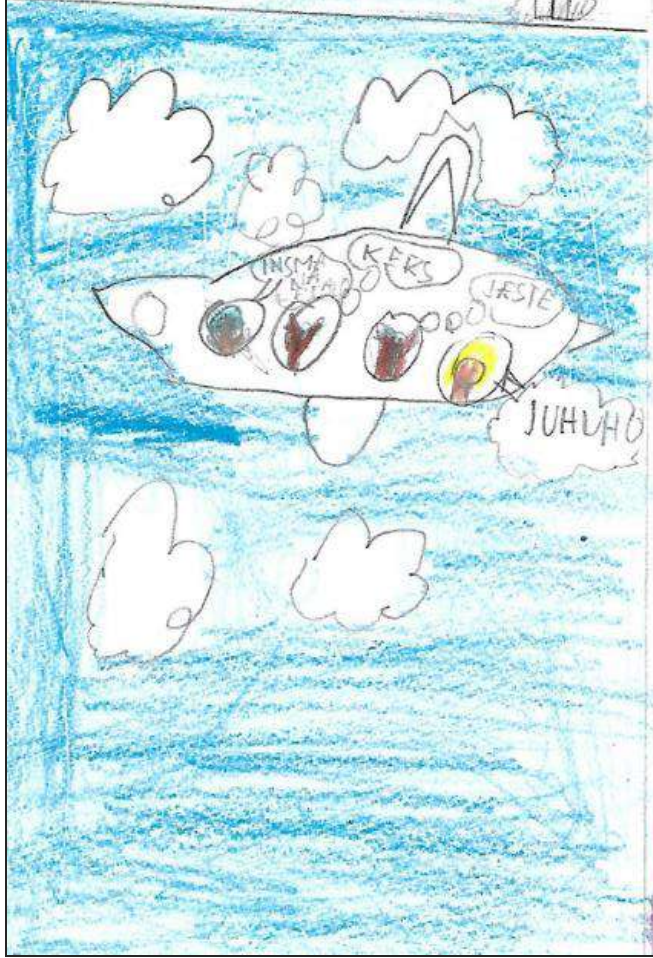

David Škorjanc, 2. b

Svit Turnšek, 2. b

NAJBOLJŠI PRIJATELJI IN SVOJE ŽIVALI ZOJA PAVLAS

Zoja Pavlas, 2. b

3. a – delček naše literarne in likovne ustvarjalnosti

NAŠA HIŠA (opis)

Naša hiša stoji ob cesti, tik ob gozdu. Je nepravilne pravokotne oblike. Hiša je srednje velika. Je svetlo rjave barve. Zgrajena je iz opeke, lesa in drugih gradbenih materialov. Sestavljena je iz treh etaž. Najprej je klet, ki jo uporabljamo kot shrambo. Nato je pritličje, kjer stanujeta babica in dedek. V pritličju imamo predsobo, hodnik, dve spalnici, dnevno sobo, kuhinjo z jedilnico, kopalnico in stranišče. Stopnišče povezuje pritličje in mansardo. V mansardi živimo jaz, bratec, mama in ati. Imamo dve otroški sobi, spalnico, garderobo, dnevno sobo, kuhinjo z jedilnico in kopalnico. Bivanje v naši hiši je prijetno.

Tia Vogrin, 3. a

POT V ŠOLO (opis)

Moja pot v šolo se začne pri moji hiši, pelje me mimo mojih sosedov do glavne ceste. Na križišču z glavno cesto zavijem levo. Po nekaj metrih na naslednjem križišču ponovno zavijem levo. Med potjo opazujem pašnik z ovci. Kmalu pridem do smerokaza za rimske gomile. Jaz nadaljujem pot po glavni cesti, ki se rahlo vzpenja. Po klancu nadaljujem pot skozi redkeje naseljeno vasico. Kmalu pridem do gasilskega doma. Pot nadaljujem do križišča. Prečkam cesto in že sem v šoli.

Maša Cmour, 3. a

MLADENKA NIKA (pravljica)

Nekoč je živela mladenka, ki ji je bilo ime Nika. Zelo rada je imela svojo družino in konja Spiritu. Nekega dne, ko je bila stara osem let, sta se starša odpravila v gozd. Iz gozda se nista vrnila. Nika ju je zaman čakal več dni. S konjem Spiritom sta ju šla iskat. Po mesecu dni iskanja je odnehala.

Preteklo je veliko let. Nika je bila stara že osemnajst let in je že imela je moža. Pričakovala sta otroka. Bila sta zelo revna. Nekega dne, ko sta bila na sprehodu, so ju oropali. Sedaj sta bila še bolj revna. Na Nikin dvajseti rojstni dan sta se nenadoma vrnila njena starša. V resnici nista bila v gozdu, ampak v mestu. Tam sta si našla službo. Hčerki sta prinesla sto zlatnikov.

Vsi so bili veseli, da so spet skupaj. Srečno so živeli še veliko let.

Isabel Lah, 3. a

PRISILNE POČITNICE

Ko je prišel koronavirus, smo morali ostati doma, na prisilnih počitnicah. Takrat smo se razveselili. Ampak, ko sta minila dva tedna, smo se vsi naveličali. Komaj smo čakali, da bi se videli. Zato smo se večkrat poklicali. Po dveh mesecih smo se vrnil v šolo. Vsi smo se zelo razveselili.

Matic Kovačec, 3. a

KARANTENA

V času pouka na daljavo sem se ogromno učila. Z bratom nama je bil dolgčas, zato sva naredila hišico na drevesu. Izkopala sva tudi jarek, se vozila s kolesom, skakala po trampolinu ... Pogrešala sva babico, dedka ter teto. Najslabše je bilo to, da se nisva mogla igrati s prijatelji. Želela sva si, da bi bilo tega že konec.

Vanesa Žvajkar, 3. a

POUK NA DALJAVO

V ponedeljek smo zaradi koronavirusa ostali doma. Naša učiteljica nam je pošiljala navodila, kaj naj delamo. Delo sem opravljal po naslednjem urniku. V ponedeljek sem naredil matematiko in slovenščino. V torek spoznavanje okolja in angleščino. V sredo sta bili na vrsti glasbena in likovna umetnost. Ker sem opravil vse naloge, sem imel

četrte, petek, soboto in nedeljo prosto. V teh dneh sem pomagal dedku v hlevu in silosu. Ves teden sem izpolnjeval športni dnevnik. V nedeljo sva ga z mamo poslala učiteljici.

Evgen Par, 3. a

Izdelali smo vetromer in opomnik.

V počastitev bližajočega se državnega praznika smo izdelali zastave.

Šopek

Učenci so se zbrali pred šolo. Dogovorili so se, da bodo šli na travnik nabirat travniške cvetlice. Na travniku so si cvetlice ogledali, vohali in jih natrgali na dolga stebila. Vsak je utrgal le eno cvetlico. Odpravili so se nazaj proti šoli. Po poti so se dogovorili, da bodo v učilnici opisali cvetlice. Vsak učenec je opisal svojo cvetlico. Nato so cvetlice zbrali v šopek in ga zavili v okrasni papir. Izbrali so dva učenca, ki sta šopek odnesla kuharici za rojstni dan. Bila je zelo vesela.

Neža Druzovič, 3. b

Naša hiša

To je stanovanjska hiša. V njej stanuje naša družina. Zgrajene je iz opeke. Je pravokotne oblike. Ima streho, okna in vrata. Na strehi je majhen dimnik. Okrog strehe so žlebovi. Ima rjava lesena vrata in okna, ki so pravokotne oblike. Na okenskih policah so korita za rože. Na sprednji steni je hišna številka. Streha je položna in pokrita z rdečo opeko. Na njej je nizek dimnik iz rdeče opeke.

Anej Ilešič, 3. b

Papirnati zmaj

Bil je lep sončen dan. Tine se je odločil, da bo šel v park spuščat papirnatega zmaja. Poklical je še prijatelja Jureta. Skupaj sta odšla v park. Spuščala sta zmaja. Prišli so še drugi otroci in opazovali, kako zelo visoko je letel zmaj. Zapihal je močan veter in zmaja je odneslo na drevo. Tine in Jure sta bila žalostna. Na srečo je mimo prišel Tinetov oče in zmaja snel z drevesa. Bil je zelo raztrgan. Tine se je po poti domov zamislil, da bi si naredil novega zmaja. Ta je bil še lepši od prejšnjega.

Neja Pučko, 3. b

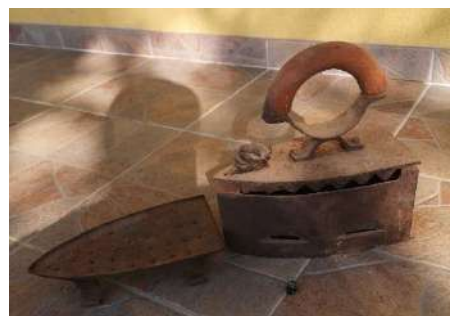
Moja babica

Moji babici je ime Milena, piše se Čuček. Stara je 59 let in po poklicu je konfekcijski modelar. Tehta 92 kilogramov, visoka je 168 centimetrov. Ima okroglo glavo, rjave lase, rjave oči, temne obrvi, srednje velik in širok nos. Najraje je oblečena v športna oblačila in v čevlje, v katerih se dobro počuti. Njena najljubša pijača je džus z vodo, hrana pa ajdovi žganci in gobova juha. Imam jo zelo rada.

Hana Kovač, 3. b

Likalnik na žerjavico

Likalnik je dobil ati od svoje babice. Star je okrog 100 let. Narejen je iz železa, ročaj je lesen in je pritrjen na pokrov likalnika, ki se odpre. V notranjost likalnika so dali žerjavico, nanjo pa so nasuli oglje. Ko se je med likanjem žerjavica ohladila, so jo morali zamenjati, da so imeli likalnik spet vroči in so lahko likali. Likanje je bilo težavno, saj je bil likalnik zelo težek.

Tadej Nedeljko, 4. a

Vzorec, Maša Vrbnjak, 4. a

Telovadba med poukom na daljavo, Tineja Zorko, 4. a

Prababičin likalnik na žerjavico

Nekoč so uporabljali drugačne likalnike, kot jih uporabljamo danes. Bili so takšni, kot je naš likalnik, ki ga imamo doma od prababice. Likalnik je zelo težek. Narejen je iz železa in ima leseni ročaj. Napolnili so ga z žerjavico iz štedilnika. Ima stajalo iz žice. Na likalniku je tudi glava živali. Z glavo, ki se premika, se likalnik odpre, da so lahko vanj nasuli žerjavico. Mamica je rekla, da se še spomni, kako je moja prababica uporabljala ta likalnik. Nekoč niso likali oblačil za vsaki dan, ampak samo obleke, ki so bile svečane.

Taja Fekonja Hamler, 4. a

Tihožitje, Mia Kump Toš, 4. a

Tihožitje s kavo, Neža Borko, 4. a

Podkev

Podkev se uporablja za kovanje konj. Včasih so konje podkovali, ker so jih potrebovali za delo, danes pa tega več ni. Konji so dandanes namenjeni športu ali hobiju. Je pa večina teh konjev podkovanih.

Pomembno je, da so konji, ki se veliko gibljejo, podkovani, saj si hitro obrabijo kopita. Še posebej po makadamu in pesku. Začne jih bosti in ne morejo hoditi. Na mehkem terenu so nekateri bos, a večina lastnikov, ki jih uporablja za šport, jih podkuje. Konji imajo lahko podkovani le sprednji nogi ali pa vse štiri. O tem odloči lastnik sam.

Srednjeveška legenda pravi, da je Sveti Dunstan, ki je bil odličen kovač, dal konjski podkvi nadnaravne zmožnosti, ki se lahko borijo proti zlu.

Nekega dne se je Dunstanu približal Satan, ki je želel, da mu prekuje konja. Dunstan je vedel, da ima pred seboj samega Satana, zato je namesto konja podkoval kar njega. To je Satanu povzročilo hude bolečine in moral je obljubiti, da nikdar ne bo stopil v hišo, ki ima nad vrati obešeno konjsko podkev.

Podkev torej predstavlja simbol sreče, ki simbolizira sožitje med človekom in konjem. Ker je iz železa, pomeni trdnost, varnost in zaščito, sicer pa spominja na mesec oziroma na živalske rogove, kar simbolizira plodnost in rodovitnost. Podkev naj bi varovala pred nesrečo, zato jo ima marsikdo v svojem avtu, velika sreča pa je tudi, če jo najdemo na cesti.

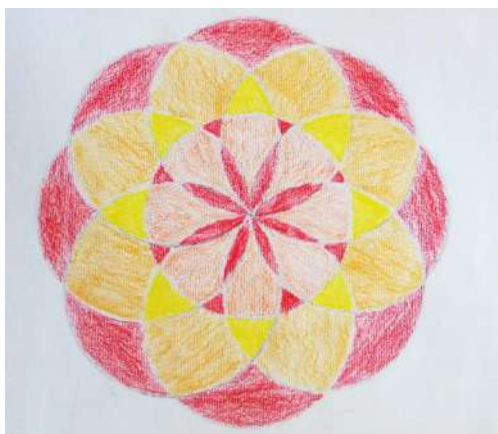
Nik Nedeljko, 4. a

Ko odrastem, bom veterinarica

Že od majhnega si želim postati veterinarica, poklic mi je všeč zato, ker imam zelo rada živali. Rada si ogledujem njihove fotografije, rešujem križanke o živalih, barvam pobarvanke, zbiram sličice in jih lepim v album. Vem, da se moram še veliko naučiti o zgradbi telesa živali in spoznati njihovo obnašanje. Najraje bi delala z malimi živalmi, verjamem pa, da bi tudi osvojila znanja o večjih živalih, ki jih zdaj še ne poznam tako dobro. Veterinarica mora imeti veliko znanja o njih, znati mora svetovati, predvsem pa mora imeti čut za živali in njihove skrbnike. Mislim, da šolanje poteka v Ljubljani.

Upam, da mi bo uspelo uresničiti svoje poklicne sanje. Vem, da bom dobra veterinarica.

Maša Vrbnjak, 4. a

Risanje s šestilom, Maša Vrbnjak, 4. a

Vrtnice, Blažka Zorko, 4. a

Ko odrastem, bom kmet

Že od rojstva živim na kmetiji. Doma imamo govedo in ko imam čas, pomagam v hlevu. Tam krmim živali in čistim hlev. Poleti se živali pasejo na pašniku. Vedno sem tudi zraven, ko dobimo malega telička. Pokositi in posušiti pa se mora krma, da imajo živali pozimi hrano.

Pri delu s traktorjem se vedno vozim zraven. Včasih traktor lahko tudi peljem ali pa kosim s kosilnico. Zelo rad sem v gozdu, kjer spravljamo drva. Jaz sem vedno strojnik in upravljam stroj za cepljenje drv.

Ne vem še, ali se bom odločil za strojno ali kmetijsko šolo.

Blaž Matjašič, 4. a

Anekdota o vodnem viru v mojem kraju

Nekoč se je gospod Albin veliko vozil z kolesom. Tudi tega lepega sončnega dne se je odpravil s kolesom po domači vasi. Nenadoma mu je priletel metuljček na njegov nos. Začel je škilit in spregledal velik kamen. Padel je s kolesom preko kamna. In to ni bilo dovolj, ker mu je še počila veriga, zato se ni mogel ustaviti. Zapeljal se je naravnost v ribnik. Ko je priletel v ribnik, je zagledal majhno kačo in kot vsi vemo, se gospod Albin boji kač! Na srečo ga je videl en fant, ki mu je pomagal iz ribnika. Ko je prispel na varno, je bil cel premočen in umazan. Tako se je vse dobro končalo. A gospod Albin pa se od tega časa raje sprehaja peš po vasi.

Pia Podgoršek, 4. b

V življenju ne gre brez računalnika

Današnjega življenja si človek ne more predstavljati brez računalnikov. In to vam bom danes opisal.

Današnje življenje je zelo povezano z električnimi napravami. Na primer, če ne bi bilo pralnih strojev, ne bi oblačil imeli čistih, če ne bi bilo televizije in radia, ne bi vedeli, kaj se dogaja po svetu in pri nas, s telefonom se kličemo in vemo, da je s sogovorncem vse v redu. V času covida -19 pa je najbolj pomemben bil računalnik. Pred poukom na daljavo sem računalnik uporabljal zato, da sem po spletu iskal podatke tudi za referate, za kakšne podatke o znanih osebah ... Zdaj, v času koronavirusa, pa ga uporabljam zato, da se z učitelji vidim preko zooma in da rešujem naloge preko spleta. Šele zdaj sem opazil, da je računalnik dober tudi za učenje, ne pa samo za zabavo. Ugotovil sem tudi, da tudi starši ne bi mogli opravljati svoje službe, če seveda doma ne bi imeli računalnika. Moje mnenje je, da računalnik zelo pomaga pri učenju. Še vedno pa si ne morem predstavljati, kako bi bilo, če bi vse delali preko računalnika, saj mi veliko pomeni, da se družimo s prijatelji in pišemo v zvezke.

Dedek in babica sta brez računalnika lahko zdržala. V današnjem času pa je to skoraj nemogoče.

Jaka Čeh, 4. b

Na internetu sem prebral, da je prvi računalnik, ki je izvajal programe bil izdelan že leta 1942 v Ameriki, torej takrat, ko so živeli moji pradedki in prababice, babice in dedki pa še niso bili rojeni. Ko mi babica pripoveduje, da so v šoli uporabljali lesene tablice in krede, potem pa še zvezke, da o računalnikih sploh niso nič vedeli, v Ameriki pa so takrat že igrali igrice na računalnikih, se mi zdi zelo smešno, kot da bi bili moji dedki in babice na drugem planetu. Pri naši hiši se je kupil prvi računalnik pred 25 leti, pred tem ga ni nihče potreboval, ne dedek za kmetovanje, ne babica v kuhinji, ne mama, ati in tete v šoli. Danes brez računalnika ne gre, še posebej zdaj, ko je veliko virusa in zaradi pouka na daljavo smo kupili še dva računalnika, kajti jaz in brat ga potrebujeva za šolo, ata za kmetijstvo in mama za službo. Sedaj ima že večino strojev računalnik, npr. avto ima računalnik zato, da lahko vidimo, če je kje kaj pokvarjeno, če nam zmanjka bencina pokaže. Brez računalnika ne bi mogli molsti z molznimi stroji itd., brez računalnika ne bi delovale tovarne.

Brez računalnika res ne gre, ker mi se zagotovo ne bi znašli tako, kot so se naši pradedki in prababice.

Tomaž Kokol, 4. b

Čistilna akcija

Letos je bilo 10 let odkar je bila izvedena prva čistilna akcija Očistimo Slovenijo. Učenci 4. b so se je lotili kot nalogo in jo izvedli korona ločeno, vsak v svojem domačem kraju.

Cvetoči travnik, Taja Šilec, 4. b

Razglednica Vitomarcev, Pia Podgoršek, 4. b

Cvetoči travnik, Pia Podgoršek, 4. b

Zgodba o povodni ženi iz Pesnice

Živel je deček, ki se je rad kopal. Tudi ko je nekega dne zaradi naliva voda narasla, ni zdržal doma. Šel je k vodi, čeprav sta mu oče in mati prepovedala.

Ko je prišel do potoka v Pesniški dolini, ki se imenuje Pesnica, se je slekel in skočil vanjo. Toda voda je bila previsoka in preveč deroča. Odnese ga je. Deček je grabil z rokami, mahal in krilil na vse strani; kričal je in jokal na ves glas, da ga je slišala tudi povodna žena, ki je živela v Pesnici že stotine let. Priplavala je na gladino pogledat, kdo kriči in deček se ji je zasmilil. Rešila ga je in poslala domov.

Ko se je deček ves premočen vrnil domov, sta ga starša vprašala, kaj se je zgodilo. Povedal je, da ga je pred utopitvijo v Pesnici rešila dobra povodna žena. Vsi so bili tako hvaležni, da so se odločili, da bodo Pesnico ohranili čisto in polno rib vse do konca svojih dni.

Zato še danes pazimo, da reke, potoki in jezera ostajajo čisti. Kajti v njih živijo povodni ljudje, ki nam pomagajo.

Tisa Korenjak, 4. b

Šola v pandemiji

Bil je lep sončen marec. Narava se je začela prebujati iz zimskega spanja. Ptički so začeli vsako jutro zgodaj glasno čivkati. Trava je začela zeleneti in kmetje so začeli obdelovati njive. Mi, otroci, smo vsak dan odšli dobre volje v šolo in čakali, da smo se lahko družili s prijatelji.

Naenkrat pa se je obrnilo vse na glavo. Morali smo ostati doma, kar je bilo zelo žalostno. Začela se je pandemija z virusom COVID – 19. Ta virus je postal človeški nevidni ubijalec. Naše zanimivo življenje se je spremenilo. Sedaj ne vidim več ne najboljših prijateljev in ne mojih sošolcev. Učimo se na daljavo s svojim računalnikom. Učiteljice nam dajejo naloge na našo spletno stran šole. Ta novi postopek preko računalnika je zelo težak. Vso snov moram predelati sama s pomočjo svojih staršev. Tudi za moje starše je to zdaj zelo obremenjujoče. Vsaki ponedeljek zjutraj pogledam naloge pri vsakem predmetu. Snov, ki jo je potrebno prej oddati, čim prej naredim. Ostale naloge si razdelim za druge dneve. Vsak dan se ukvarjam tudi z drugačnim športom. Pošiljam tudi svoj športni dnevnik učiteljici Mileni. Naloge lahko delam sedaj ob času, ko si ga določim jaz. To je trenutno pozitivna lastnost tega učenja. Učitelj, ki poučuje na naši šoli likovno umetnost, je gospod Mitja. Daje nam zanimive naloge, kot je izdelek živali iz alu folije ali časopisnega papirja. Učiteljica Anita za glasbeno umetnost nam je dala za nalogo posneti glasbeno nevihto. Zbrala sem nekaj naših sosedov, da smo jo zaigrali in posneli.

Preostal nam je še dober mesec pouka. Potem nas vse skupaj čakajo dolge počitnice. Se jih že veselim. Najbolj pa čakam, da se bo začel pouk in dan ko bom spet srečala svoje najboljše prijatelje.

Sara Stergar, 5. a

Noč knjige 2020 (PRIKLENJENI SLON - nadaljevanje zgodbe)

Slon je čakal in čakal. Ko se je neke noči znočilo, ko so že vsi zaspali, se je mali odrasel slonček odločil, da se reši verig. Z nogo je tako dolgo skakal, vlekkel tisto verigo, da se mu je le uspelo jo uničiti. Slon je bil prepričan, da bo zbežal in bo živel svobodno. Ampak slon SI JE na meji svobode in cirkusa premislil. Prav ste prebrali. Slon se je vseeno ustrašil svobode. Po eni strani mu je bil cirkus všeč, tam je dobil hrano in tudi z njim so zelo lepo ravnali. Slonček se je odločil, da bo šel nazaj k svoji verigi in se priklenil. A glej ga, šment, ni se mogel sam prikleniti. Slonček je bil zelo žalosten. Pričel je jokati, ni vedel kaj naj naredi. In tako je zaspal zraven verige v solzah. Drugo jutro so prišli cirkusanti in so videli, da slonček ni priklenjen.

Bili so zelo začudeni, da slonček ni pobegnil. Od tistega dne je slonček svoboden, nikoli več ga niso priklenili. Slonček je bil vesel, da se ni odločil za pobeg. Potoval je po celem svetu in razveseljeval otroke in odrasle.

Moja ovira, za katero sem mislila, da je kot mala punčka ne bom premagala, je bil strah, da ne bom nikoli rekla črke r. Moj nasvet slončku: "Jaz bi slončku prebrala mojo zgodbo in mislim, da bi bil to lep nasvet."

Ana Mari Par, 5. a

Moj športni dan

Piše se leto 2020, učimo se od doma, teste pišemo od doma in tudi športne dneve izvajamo od doma. Omejeni smo na domače okolje. Tako je že deseti teden. Vem za vsak kamen na našem dvorišču in za vsako novo luknjo na mreži v mojem trampolinu. Športni dan doma. Moj najljubši predmet v šoli je tako ali tako športna vzgoja. Zelo rad sem zunaj, nabijam žogo, skačem po trampolinu, delam trike s skirojem in tekam sem ter tja, kot da s kom tekmujem. Zelo sem se razveselil, ko sem izvedel, da bom en dan v tednu lahko počel samo to, kar počnem najraje.

Potem sem čakal lepo vreme, sem že mislil, da ga ne bo.

Končno lepo petkovo sončno jutro. Opravil sem vse potrebno za pouk in sem imel lahko prosti dan, čas za športni dan. Zjutraj sem se dobro naspal, spal sem do devetih. Pojedel zajtrk in odhitel na dvorišče. Tam so me že čakali moji športni rekviziti. Celo dopoldne sem bil malo na rolki, malo na skiroju. Najraje izvajam trike. Samo peljati se, to se tako zna vsak. Jaz pa poskušam in treniram vedno nekaj novega. Kar dobro mi že gre. Rolko znam obrniti z nogami, tako da se v zraku zavrti, skočim nazaj na njo in se že peljem naprej. Tudi s skirojem znam narediti kakšen trik ali preskočiti kakšno oviro. Res sem užival, zaslužil sem si tudi malico, ki mi jo je pripravila babica. Medtem ko sem čakal mamo, da pride iz službe, sem se igral z našimi malimi mucami, res so ljubke.

Mama je končno prišla domov. Obljubila mi je, da bo z mano kolesarila. In sva se odpeljala takoj, ko sem našel svojo kolesarsko čelado. Po naši vasi ne vozi veliko avtomobilov, zato je zelo lepo kolesariti. Ob poti sva se najedla gozdnih jagod, počivala na avtobusni postaji in se nadihala svežega zraka. Obema je bilo vroče. Na pot pa sva odšla brez vode. Ustavila sva se pri eni hiši in prijazna gospa naju je postregla z domačim bezgovim sokom. Bil je okusen. Pot sva nadaljevala proti domu. Prekolesarila sva približno 8 km. Moji prvi kilometri, tako daleč od doma.

Bil je lep dan. Upam pa, da bo naslednji športni dan že v šoli in bomo s sošolci igrali nogomet, se šli med dvema ognjema ali pa šli na sprehod do gozda.

Nel Mark Kocbek, 5. a

V četrtek, 21. 5. 2020, sem skupaj z mamo izvedla športni dan. Bilo je sončno vreme, zato sva se z mamo odločili, da se bova šli peljat s kolesi. Prvič po poškodbi noge sem se peljala tako daleč. Kolesarili sva skozi Hvaletince, Vitomarce in nazaj domov. Med potjo sva se večkrat ustavili, da sva popili vodo in se spočili. Mama je naredila tudi nekaj fotografij. Po prihodu domov sva ugotovili, da sva kolesarili dobro uro in da sva naredili 10 km.

Bila sem zelo vesela, da mi je uspelo. Mami me je pohvalila in bila zelo ponosna name in vesela, da mi je uspelo. Zvečer sva se odločili, da še bova večkrat šli sami kolesariti.

Alisa Zorko, 5. a

Dol s čarovnicami

Dol s čarovnicami!
Naj ne bo več te lepljive coprnije,
naj se metla skrije,
v preprogo prašno se zavije!
Napoj zelen se naj razlije,
stari pisker ob copat razbije!
Zdaj ni več besed čira-čara,
samo tiho poje nina-nana.
Špičasti klobuk na drevesu obvisi,
zdaj coprnije rešeni smo vsi!

Gabrijela Žmavc, 5. a

Pesem o koroni

O, ti nora korona,
vse načrte si nam zmešala.
Nepričakovano si prišla,
prinesla si vročino, kašelj, maske, karanteno.

Še šole si zaprla in
čeprav tega najprej veseli bili smo vsi,
si zdaj pouka na daljavo več ne želimo mi.

Tebi pa se nikamor ne mudi,
zato komaj čakamo,
da cepivo proti tebi se dobi.

Lana Pernat, 5. a

Ličkanje koruze

(opis ljudskega običaja)

Ličkanje koruze je kmetu v jeseni predstavljalo delo in zabavo. Malokdo še danes na tak način shranjuje koruzo.

Koruzo je edino žito, ki izvira iz Amerike. Ožji domovini sta Mehika in Peru. Koruzo je razširjena po celem svetu in je v samem vrhu po količini pridelave žit na svetu. Uporablja se za krmo živali, prehrano ljudi in v industriji.

Družina, ki je imela ličkanje, je to že nekaj dni prej razglasila po vasi. » V soboto bomo imeli ličkanje.« Sosedje so si med seboj radi pomagali, zato je bilo ličkarjev vedno veliko.

Koruzo raste od sredine maja in zori od druge polovice septembra dalje, ko porumeni in dozori.

Domači so že med tednom polomili zrele storže na njivi, jih z vozom pripeljali domov. Nasipali so jo pod kozolec, na pod v »gumlo«, v uto ali v hišo za peč. Koruzo so enakomerno raztresli po tleh ali so jo nasipali na kupe. Že ko se je naredil mrak in so doma opravili vsakodnevna opravila, so začeli ličkarji hoditi k hiši. Posedli so na nizke sedeže, na klopi ali pručke okrog koruze. Z levico so prijeli vsak koruzni klas ali lat, z desnico pa so slekli in trgali liste. Nekatero klase- late so slekli v celoti. Velike in lepe pa so slekli tako, da so pustili tri, štiri liste. Po tri, štiri koruze so s temi listi zvezali skupaj, da so jih kasneje lahko obesili na žico ali ranto. Tam se je koruzo shranila in posušila. Klase, ki so bili brez listov, so shranili v koruznik. Tako so ličkarji delali dva različna kupa.

Med delom so jih domači večkrat pogostili s pijačo. Delo je potekalo v veselem vzdušju ob pripovedovanju različnih zgodb in dogodkov. Med delom so tudi prepevali, se mazali s sajami in nadevali z ličjem. Ponavadi se je delo zavleklo pozno v noč. Po opravljenem delu je sledila bogata večerja in druženje ob harmoniki. Večkrat so ob harmoniki tudi zaplesali in zabava se je zavlekla do jutra.

Oličkane liste- ličje so nato skrbno prebrali, jih očistili in posušili na soncu. Iz njih so kasneje izdelovali omelametle, ličje so pletli za obuvalo in predpražnike. Najlepše so uporabili za polnilo v postelji – jogi »štizok«. Večkrat so z ličjem napolnili vreče ali žaklje. Takšno ležišče so morali vsak dan sproti zrahljati.

Danes ta običaj ni več živ, saj se je nadomestilo ročno trganje koruze trganje s trgači ali kombajni. Se pa še najdejo kakšne domačije, ki kakšen manjši del koruze ličkajo paš.

Mihael Rižnar, 5. b

Kaktus

Ime kaktus je nastalo iz grške besede KATOS. Kaktusi so se razvili pred 40 milijoni let. To je rastlina, ki je popolnoma prilagodljiva življenju v suhem in vročem okolju.

Kaktusi imajo: korenine, steblo, liste, cvetove, plodove in semena.

Korenine so sestavljene iz dveh delov, glavne in šopasta. Glavna korenina, ki kaktusu nudi oporo, je lahko dolga več kot 5 metrov. Šopaste korenine so dolge le nekaj centimetrov, da se lahko vrastejo v različne vrste tal, kot so pesek, zemlja, les in kamenje.

Kaktusovo steblo se je s časoma preoblikovalo, kar je povzročilo nastanek reber. Ta rebra so zelo pomembna. V deževnem času se rebra razširijo in tako shranjujejo zalogo vode. V sušnem obdobju, ko kaktus porabi vodo, se rebra skrčijo. Tako kot steblo so se tudi listi preoblikovali in se spremenili v bodice. Bodice so različne velikosti od 1 mm do 20 cm. Bodice so pomembne tudi zato, da kaktus varujejo pred sovražniki, kot so ptice.

Kaktusi cvetijo od maja do septembra. Cvetovi so različne barve, velikosti in oblike. Manjši kaktusi cvetijo že po dveh letih, živijo od 10 do 25 let. Veliki stebričarji pa cvetijo šele po petdesetih letih, ti pa živijo več STOLETIJ.

Kaktusovi plodovi so večinoma suhi in sočni. So jagodaste oblike. Plodovi so v naravi hrana za živali. Kaktusova semena so zelo drobna od 0,1 mm do 1 cm. Semena kalijo samo v mokrih tleh. Rast je odvisna od svetlobe, toplote, hranilnih snovi, predvsem pa od vode.

Kaktusi so zelo različnih oblik in velikosti. Poznamo preko 2000 različnih vrst. Najbolj poznana oblika je okroglasta, stebrasta in drevesasta. Najmanjši kaktus zraste le malo čez en centimeter. Največji kaktus pa meri 19 metrov. Najtežji zraste le do deset metrov v višino, vendar lahko iz debla požene več kot sto vej, vsaka veja lahko tehta več kot petsto kg. Nekatere vrste kaktusov rastejo zelo počasi. Stebričarji v desetih letih zrastejo le za deset centimetrov.

Največ vrst kaktusov raste v Mehiki. Tam jih še vedno sadijo kot žive meje (ograje). Veliko jih najdemo v polpuščavah, kjer pogosto rastejo v senci večjih dreves. V polpuščavah ne doživijo dežja več kot let.

Na začetku so ljudje kaktuse uporabljali le pri verskih obredih. Danes pa jih zaradi njihovih hranilnih snovi uporabljamo v proizvodnjah različnih zdravil, krem, bonbonov, hrane in pijače.

Kaktus spada v družino CACTACEAE. Karl Linnaeus je to ime predstavil leta 1737.

Ker kaktusi niso zahtevni, jih večkrat uporabljamo za okras v našem domu ali vrtu. Tudi v našem domu najdemo kaktuse. Ta rastlina mi je zelo lepa in zanimiva, zato sem vam jo danes želela predstaviti.

Lana Grnjak, 5. b

Prečna flavta

Prečna flavta spada v skupino pihal. Sestavljena je iz treh delov. Prvi del se imenuje glava, drugi del je trup, tretji del pa se imenuje noga. Ima 12 zaklopk, na katerih so luknjice. Te mora flavtist, ko ustvarja glasbo, pokriti s prsti. V osnovi delimo flavte na prečne in kljunaste. Glava vključuje ploščico za ustnice oziroma ustnik, ki obdaja luknjo za zrak. Skoznjo pihaš, da zrak znotraj glasbila zavibrira in ustvari zvok. Telo je sestavljeno iz luknjic in zaklopk, s katerimi lahko spreminjaš višino tona. Na dnu flavte je noga, ki omogoča igranje nižjih tonov. Prečna flavta je narejena iz kovine. V višino meri 2 cm, v dolžino pa 65 cm. Tehta okrog 414 g. Prečna flavta je lahko srebrne, zlate ali rjave barve. Je glasbilo, ki ga uporabljamo predvsem za ustvarjanje glasbe. Uveljavlja se kot solistični ali orkestrski inštrument. Flavta je eno prvih glasbil, ki jih je ustvaril človek. V preteklosti so jih izdelovali pastirji iz vrbovih vej. Narodni muzej Slovenije hrani domnevno najstarejše glasbilo iz družine flavt na svetu. Izdelali so jo pred več 1000 leti. V Sloveniji so jo našli na najdišču Divje babe. Piščal iz Divjih babe je najstarejša izmed vseh znanih piščali na svetu in obenem prva, ki je zanesljivo izdelek neandertalca (60.000 let pred sedanostjo). Piščal je bila narejena iz cevastega dela stegenice mladega jamskega medveda. Vanjo so bile narejene štiri luknjice.

Ajda Druzovič, 5. b

Kitara

Kitara je inštrument, ki se uporablja pri različnih zvrsteh glasbe, kot so blues (blus) country (kantri), flamenko in rock (rok). Vibriranje strun proizvaja zvok, ki ga spreminja truplo. Kitara ima glavo, vrat in trup. Glava ima vijake, ki držijo strune. Glas kitare spreminjamo s privijanjem in odvijanjem vijakov. Klasična kitara ima na vsaki strani tri vijake, električna pa na vsaki strani šest vijakov. Sedlo se nahaja med glavo in vratom. Narejeno je iz slonovine, medenine, plastike ali grafita. Čez njo so napeljane strune.

Ubiralka je lesena plošča, nameščena na vrat. Izdelana je iz trših mas palisandra ali ebenovine. Pritrjene prečke, to so izbočene kovinske ploščice, so razmaknjene po pol tona, d zvok kitare zviša za pol tona. Strun je po navadi šest. Obstajajo pa tudi kitare s štirimi, sedmimi, desetimi in pa dvanajstimi strunami. Nekoč so bile strune narejene iz živalskega črevesja, danes pa so narejene iz jekla ali najlona.

Zvočnica je okrogla odprtina, ki se nahaja v sredini kitare oz. v sredini trupa, natanko pod strunami. Iz nje prihaja glas. Klasične kitare imajo zvočnico okrašeno s koščki lesa ... električne kitare pa nimajo zvočnice, saj imajo nameščene pick-up-e (pik ape).

Na ubiralki ali na robu vratu se nahajajo označbe. Namenjene so, da igralcu kažejo, kje je treba z roko prijeti določen akord. Klasične kitare imajo narisane bele pike, električne kitare pa imajo bolj posebne vzorce, ene imajo tudi led lučke. Pick-upi so magneti, ki pri električnih kitarah proizvajajo nihanje strun, to imenujemo električni signali. Imamo enojno in dvojno navitje. Enojno navitje daje čist ton, dvojno navitje humbacking (hambaking) pa daje bogatejši, nekoliko obarvan ton.

Kitare moramo uglasovati, najpomembnejša uglasitev se imenuje eadghe (edže). Toni in frekvence so zapisani v tabeli. 1. Struna daje najvišji glas, 6. oz. zadnja struna daje najnižji glas.

Kitara nima točnih mer, ponavadi je narejena po velikosti igralca.

Najdemo kitare zelo različnih barv (roza, rdeče, rjave, črne, modre), večinoma take, kakor si inštrumentalist želi. Kitara je namenjena za igranje, zabavanje ljudi, za nekatere pa za sproščanje.

Poznamo 6 vrst kitar: akustična kitara, akustična bas kitara, klasična kitara, renesančna kitara, električna kitara in električna bas kitara.

Zala Anželj, 5. b

Pouk na daljavo

V petek, 13. marca, smo izvedeli, da bomo zaradi covid-19 ostali doma. Pouk na daljavo se je začel takoj v ponedeljek, 16. marca. Prvi teden je bil malo težji, ampak sčasoma je šlo. Učiteljica nam je vsak večer pošiljala naloge za naslednji dan. Mi smo naloge reševali in ko smo jih rešili, smo jih poslali nazaj. Naloge smo pošiljali v spletno učilnico. Imeli smo kar nekaj videoklicev preko ZOOMa. Na tak način je potekalo tudi ocenjevanje na daljavo. V 9. tednu smo izvedeli, da bomo lahko kmalu šli v šolo. S poukom na daljavo smo končali 1. junija. Prvi dan šole smo morali vsi na avtobusu imeti maske. Ob vstopu v šolo smo si morali razkužiti roke. Pouk je potekal normalno po urniku, malica pa je bila v razredu. Tudi pri kosilu smo se razdelili v dve skupini. Razdalja v koloni je morala biti 1,5 metra. Tudi ko smo šli domov, smo na avtobusu morali imeti maske. Mask nismo potrebovali, če so po nas prišli starši.

Jakob Dizma Roškar, 5. b

Tako kot po vsem svetu, se je tudi v Sloveniji razglasila pandemija zaradi covid-19. Zaprle so se vse šole. To informacijo smo izvedeli 13. marca. Najprej smo mislili, da bodo počitnice, a smo se zmotili. Učiteljica nam je povedala, da nam bodo učitelji tudi od doma pošiljali naloge. Bili smo žalostni. Od začetka nismo vedeli, kako bo vse to potekalo in delovalo. Mislila sem, da bo vse veliko lažje, vendar je vsaj od začetka bilo zelo težko. Tudi učiteljici je bilo zelo težko, saj se je morala lotiti čisto novega načina oddajanja. Na začetku smo dobivali naloge

preko maila in spletne strani šole. Nato je učiteljica ustvarila spletno učilnico. Ko smo dobivali naloge in zadolžitve, sem se zelo lovila. Veliko snovi in stvari nisem razumela. Tudi staršem je bilo zelo težko. Takoj ko so prišli iz službe, so mi pomagali. Ugotovila sem, da nujno potrebujem učiteljičino razlago.

Vesela sem, da je za nami.

Lana Grnjak, 5. b

Pouk na daljavo bi opisala le z eno besedo- BUM. Pred razglasitvijo sem bila bolna, zato me dva dni ni bilo v šoli. Mama mi je povedala, da se bodo šole zaprle. Sploh nisem vedela, kako naj začnem, ko je mama na mail dobila posnetke, kako naložiti in delati v spletni učilnici. Ko sem jo naložila, še vedno precej nisem razumela. Zato sem se dva tedna kar močno lovila. Počasi sem se navadila. V tretjem tednu dela na daljavo sem včasih z delom končala že do 11. ure. Vse mi je postalo bolj ali manj jasno. Zgodilo se mi je tudi, da sem v soboto in nedeljo spraševala starše, če še danes ni nič v spletni učilnici. Vseeno pa mi je manjkala učiteljičina razlaga, kljub temu, da nam je pošiljala posnetke. Ker imam še mlajšo sestro, se je morala mama precej ukvarjati z njo in je zame zmanjkalo časa.

Na koncu se je vse dobro izšlo in sedaj smo spet zadovoljni v šoli.

Ajda Druzovič, 5. b

Zaradi stiske »koronavirus« se je Ministrstvo za šolstvo odločilo, da zaprejo tudi našo šolo. Na začetku, ko smo izvedeli, smo mislili, da bomo morali snov predelati med počitnicami, ampak ni bilo tako. Sprva nam je učiteljica naloge pošiljala preko e-mail-a, mi pa smo morali nalogo rešiti, poslikati in poslati. Na to pa smo začeli delati v spletni učilnici (classroom). Delo v spletni učilnici je bilo sprva najtežja stvar. Ampak postopoma smo osvojili znanje. Spraševanja smo delali preko aplikacije »zoom«. Tam smo se poklicali preko videokamere in dogovarjali za v naprej. Ko nam je učiteljica povedala, da gremo v ponedeljek v šolo, smo se vsi zelo veselili. Ampak morali smo se držati določenih pravil. Prvi šolski dan je bil težko pričakovan. Na avtobusu je bila priporočljiva maska. V šoli smo morali zunaj pred šolo čakati, da smo lahko vstopili. Ob vstopu v šolo si moramo razkužiti roke. Teh pravil se je zelo težko privaditi, ampak se trudimo po največjih močeh. Upam, da se to stanje nikoli več ne bo ponovilo.

Zala Anželj, 5. b

Vtisi in spomini s podružnice

Ko sem šel prvič v šolo, je šel z mano oče. V šoli sem spoznal sošolce in učiteljico. Prvi dan smo od kuharice dobili torto. V drugem razredu je odšla nazaj v Cerkvenjak sošolka Lana. Spominjam se začetkov podaljšanega bivanja, ko sem sedel v kotu in jokal, saj me je bilo strah učiteljice Saše. V tretjem razredu so se pojavile prve številčne ocene. Takrat smo dobili novo sošolko Taro. V četrtem razredu sta nas učili učiteljica Suzana Klasič in Mateja Štancer. To leto smo bili združeni s tretjim razredom. V četrtem razredu sem dobil prvo trojko. Veselil sem se šole v naravi v Čatežu, a zaradi zdravja nisem smel iti.

V petem razredu drugič v petih letih nismo bili združeni, kar mi je bilo zelo všeč. V začetku tega leta sta v pokoj odšli odlična kuharica Vilma in učiteljica prvega razreda Marija Kumer. V petem razredu smo šli v zimsko šolo v naravi na Kope. Na srečo sem lahko šel tudi jaz. Že na začetku sem znal smučati. Bilo je precej naporno, vendar bi šel še enkrat. Na koncu petega razreda smo izvedeli, da bota sošolki Nika in Zala odšli.

V šestem razredu so nas spet združili. Kombinirani oddelek je učila učiteljica Marjana. Marca nam je covid- 19 prekinil pouk in nadaljevali smo z delom na daljavo po spletu. S 3. junijem smo se spet vrnili v šolo.

Tomaž Vršič, 6. b

Na podružnični šoli mi je bilo najbolj všeč, ko smo bili v 4. razredu v Temah Čatež v šoli v naravi. Tam je bilo zelo zanimivo in zabavno. Bilo mi je bolj zanimivo kot v 5. razredu, ko smo bili na Kopah. Ker se približuje dan, ko bom morala zapustiti podružnico, mi je zelo težko. Naslednje leto grem v Cerkvenjak. Tam se bom morala navaditi

na nove sošolce in na drugo šolo. V razredu nas bo več, kot nas je bilo do sedaj. Ker gre moja sošolka Nikita na drugo šolo, se bojim, da mi bo večkrat dolgčas.

Res me zanima, kako bo v Cerkvenjaku. Nekateri pravijo, da je boljše.

Ko pogledam nazaj, ugotavljam, da mi je bilo najbolj všeč v petem razredu, ko nismo bili z nikomer združeni. Tudi učiteljica Milena je bila zelo prijazna učiteljica, včasih pa tudi stroga.

V Vitomarcih sem se rada družila s prijateljicami. Najbolj mi je bilo všeč, ko smo imeli športne dneve, še posebej v kopališču. Vesela sem bila vseh dni dejavnosti, ko nismo potrebovali torb. V spominu mi bo ostal tudi slovenski tradicionalni zajtrk.

Upam, da bo tudi v Cerkvenjaku podobno, kot je bilo v Vitomarcih. Zanima me, če bo res boljše.

Alina Pajek, 6. b

Teh 6 let je bilo res pestro in zanimivo. Bilo je tudi nekaj neprijetnih trenutkov. Super je bilo, ko smo hodili v šolo v naravi, na izlete in na športne dneve. Najboljše mi je bilo, ko smo v 4. razredu z učiteljico Suzano Klasič šli v šolo v naravi v Čatež. Čeprav niso vsi na šoli popolni, jih bom ohranila v lepem spominu. Naučili smo se veliko novega. Doživeli smo veliko lepih in zanimivih trenutkov.

Veselim se Cerkvenjaka in upam, da se bomo vsi razumeli, naučili nekaj novega in ustvarili nove in lepe in spomine. S te šole odhajamo z dvignjenimi glavami in ponosom.

Rada bi se zahvalila vsem učiteljem, da so nas veliko naučili. Hvala.

Laura Draškovič, 6. b

Ko sem prišla na to šolo, sem vedela, da bo zabavno. In res teh nekaj let je bilo zelo zabavnih. Čeprav smo se včasih malo prepirali, je vse minilo. Všeč mi je bilo, da je majhna šola in sem z lahkoto vedela, kje je katera učilnica. Tudi učiteljice, ki so me učile, so bile zelo prijazne. Moram priznati, da se nisem prav veliko učila. Ampak zato je šola. Nikoli si nisem mislila, da bom v tako malo številčnem razredu. Zaradi majhnega števila, smo se večkrat družili. Zdaj pa moramo oditi s te šole. Zakaj?! Malo me je kar strah, kako bo na drugi šoli, ker je večja in sem bila tam bolj redko. Bojim se tudi novih sošolcev. Saj sem slišala, da nas bo okrog 21. Še nikoli nisem imela toliko sošolcev. Upam, da bo tudi tam zabavno. Me res zanima kako bo:

Tara Korenjak, 6. b

Ko sem šel v prvi razred, sem bil vesel in žalosten hkrati. Vedno sem po koncu pouka bil vesel, da vidim svoje starše. V prvem razredu nas je bilo 9. Naučili smo se zelo veliko. V 2. razredu je ena učenka odšla v Cerkvenjak in ostalo nas je 8. Ker nisem veliko vedel, me je bilo strah, da bomo dobili ocene. V tretjem razredu smo dobili prve številčne ocene. Zame so bile srednje dobre. V šoli sem spoznal kar nekaj novih prijateljev. V četrtem razredu so se moje ocene izboljšale. Komaj sem čakal, da se začne peti razred, tudi tukaj so bile moje ocene še kar. Na koncu petega razreda sta nas zapustili dve sošolki, saj sta odšli na drugo šolo. V 6. razredu nas je samo šest, vendar smo združeni s šestimi petošolci.

V teh šestih letih smo bili v 2., 3., 4. in 6. razredu zaradi majhnega števila združeni v kombinaciji.

Ker je covid 19- Korona virus zajel tudi našo državo, smo morali biti doma v karanteni.

Spet smo se vrnili in vesel sem, da vidim nekaj mojih prijateljev. Žal pa se bo tudi to kmalu končalo in odidemo v Cerkvenjak.

Žan Hauzer, 6. b

Likovni izdelki 5. b in 6. b

Kolaž – moda, Mihael Rižnar, 5. b

Kolaž – moda, Tomaž Vršič, 6. b

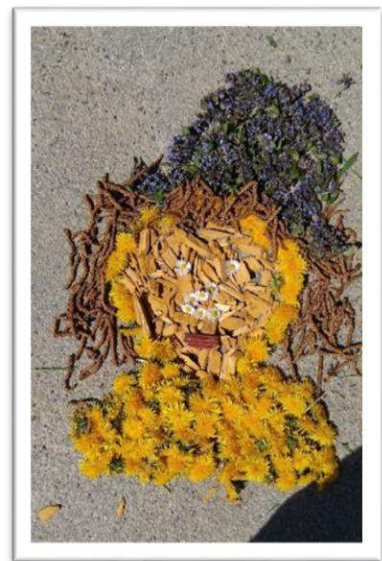
Cvetoče drevo, Ajda Druzovič, 5. b

Prostorsko oblikovanje, Mihael Rižnar, 5. b

Ptica, Alina Pajek, 6. b

Portret iz naravnih materialov, Tomaž Vršič, 6. b

Cvetoče drevo, Nikita, 6. b

Kolaž, Nikita, 6. b

Športniki v času karantene

V času karantene se je kar nekaj športnikov obremenjevalo kako bodo vzdrževali svojo formo, kako bodo sedaj potekala tekmovanja in na vse zadnje tudi letošnje velike olimpijske igre.

Letos so nam tudi odpovedali priprave, po katerih smo bili vsi vrhunsko pripravljene za poletno sezono. Kmalu za tem so starejši atleti tudi izvedeli, da letošnjih olimpijskih iger ne bo. Ker pa smo vseeno morali nekako vzdrževati svojo formo, nas je večina trenirala zunaj v naravi. Sama sem odšla teči v gozd. Vaje za kondicijo, moč in izoblikovanost telesa pa sem izvajala doma. Moja prehrana kljub karanteni ni bila čips, pizze in podobno, jedla sem to, kar mi je sedlo, ampak da vseeno ni bilo vse nezdravo. Mislim pa, da nam je ta karantena vsem dobro dela, saj smo si vsi malce odpočili in tudi jaz sem imela več volje za trenirati. Tako so dnevi kar minevali eden za drugim. Počasi ukrepi niso več bili tako strogi in smo začeli trenirati. Trenirati smo začeli slab mesec nazaj, in sicer zunaj na prostem. Dva tedna nazaj smo imeli tudi prvo tekmo, na kateri sem tekmovala v skoku v daljino, vendar nisem bila zadovoljna s svojim rezultatom, kljub temu pa sem osvojila 3. mesto. Teden za tem smo imeli tekmo v Kranju, kjer sem tekmovala v teku na 60 m in skoku v daljino. V daljini sem popravila rezultat iz prejšnjega tedna, ki je zadostoval za 2. mesto. Sama vem, da niti približno nisem dobro pripravljena, da bi dosegala vrhunske rezultate. Letošnja atletska sezona zame in verjamem, da še za koga, ni bila najboljša. Zato si veliko večje cilje puščam za prihodnje leto. Vse izgubljene treninge bomo nadoknadili v poletnih počitnicah in se dobro pripravili za letošnjo jesen, ko bo veliko tekmovanj.

Tako nekako na kratko je bilo v času karantene, ko niso bili dostopni fitnessi, stadioni in podobno.

Taja Pučko, 7. a

Ocena gledališke predstave Pekarna Mišmaš

Zgodba Pekarna Mišmaš je nastala in bila napisana pod prsti štajerske pesnice, mladinske pisateljice, igralka, ilustratorke in šansonjerke, Svetlane Makarovič, rojene 1. 1. 1939, v Mariboru. Njena besedila so postala del sodobne klasike in mladinskega kanona, ki imajo posebno mesto v zgodovini sodobne slovenske mladinske književnosti.

Za svoja književna dela je prejela več nagrad. Med drugim tudi Prešernovo nagrado, nagrado Prešernovega sklada in Jenkovo nagrado. Končala je srednjo vzgojiteljsko šolo in leta 1968 diplomirala na AGRFT.

Za njena dela je značilen njen slog pisanja, ki vsebuje razne pomanjševalnice, primere, pretiravanja, predvsem pa so za njene živalske pravljice značilne živali z izvirnimi imeni. V jedrih svoji del opozarja na nerazumevanje in

nesprejemanje drugačnosti. Priznana je kot odlična glasbenica, saj je namreč napisala zelo znano uvodno pesem v filmu Sreča na vrhovi. Zavzemala se je za pravice živali, predvsem mačk in za socialne pravice svobodnih umetnikov.

Pravljica Pekarna Mišmaš je izšla leta 1974, v Ljubljani, pri založbi Mladinska knjiga. Gledališka igra oz. režiser igre je Jure Novak, igra je bila posneta 1. oktobra 2015, v Ljubljani.

Predstavo smo si ogledali učenci v času korone. Glavna tema gledališke igre (pravljice) Pekarna Mišmaš je peka kruha na drugačen način, nevoščljivost, posledično zato tudi nesprejemanje drugačnosti. Glavna književna oseba je pek Mišmaš, ki za peko porabi zelo malo moke. Pri peki mu pomagajo miši, ki so bile nedavno tega zacoprane. Pek je prijazen in v vasi izjemno priljubljen, zaradi svojega odličnega kruha, za katerega se vaščani nemalokrat borijo.

Druga glavna književna oseba je Jedrt, mlinarka. Jezna je in ne razume, kako lahko Mišmaš za peko porabi tako malo moke. Spletkari s kurjim pekom, v želji po zaslužku opazuje Mišmaša pri peki z njegovimi pomočniki. Ker želi pravico, kot ona temu tako reče, vsem pove o svojem videnju v kleti pekarne.

In pa še tretje književne osebe so vaščani, ki so na nek način nevoščljivi in nesramni. Ko izvejo za miši sklenejo "komišijo" in začnejo raziskovati. Pek zaradi njihovega raziskovanja odide v drugo vas.

Ob gledanju gledališke igre (branju knjige) Pekarna Mišmaš, lahko gledalci (bralci) ugotovimo in začutimo ravno to, kar nam pisateljica želi sporočiti: nerazumevanje in nesprejemanje drugačnosti.

Gledališka igra (knjiga) mi je bila všeč. Mislim, da je na svetu res preveč nesprejemanja drugačnosti, takšne ali drugačne. Všeč mi je bilo, da so med igro veliko peli in plesali.

Priprave na tekmovanja

Lani sem se prvič udeležila atletskih priprav. Na priprave gredo samo tisti, ki atletiko vzamejo resno in se trudijo za najboljše uspehe. Tega se najbolj veselim v letu, saj je zame to veliko doživetje.

Na atletske priprave gremo med prvomajskimi počitnicami, in sicer za pet dni. Odpravimo se v Medulin, kjer je veliko topleje kot pri nas. Stanujemo v bližnjem hotelu blizu atletskega stadiona. Treninge imamo dvakrat na dan po 2 uri. Že po tretjem dnevu je zelo naporno, vendar smo potem zelo dobro pripravljene na prihodnja tekmovanja. Na priprave nas je odšlo 7 najboljših in resnih atletov, večina jih je bilo leto starejših, saj treniram z malce starejšimi. Prav tako so zraven šli veliko starejši atleti, od 18 do 21 let. Ker smo mi mlajši bili prvič na pripravah, smo morali opraviti tako imenovan "krst". Vsak izmed nas je imel določeno nalogo, moja je bila, da sem se morala na pamet naučiti najljubše jedi in pijače vseh atletov in trenerjev na pripravah, spet drugi so si morali zapomniti telefonske številke in tako dalje. Krst smo opravili predzadnji dan, tako da smo se vsi zbrali v eni izmed sob in smo hodili v sobe po parih. Včasih so se atleti malo pohecali iz nas in nam dajali res smešne naloge. Bistvo je bilo, da smo imeli določeno število udarcev po ta zadnji in smo si s pomočjo opravljenih nalog pridobili čim manj udarcev. Bilo je res nekaj nepozabnega. Dan je potekal nekako tako. Zjutraj smo imeli vstajanje ob 7.00 in ob pol osmih smo odšli na zajtrk. Po zajtrku smo imeli jutranji tek in trening. Po treningu smo imeli počitek ter kosilo. Med tem časom smo se med sabo družili, nato smo imeli še naslednji trening, ki je bil bolj intenziven, ob slabem vremenu smo izvajali trening v fintesu, drugače pa zunaj na stadionu. Po drugem treningu smo bili res že izmučeni, ko je bilo še zunaj toplo, smo si odšli noge ohladiti v morje ali pa odšli kasneje na bazene v hotelu. Sledila je večerja, ki smo vsi nestrpno čakali po treningu. Kasneje smo imeli čas do 22.00, igrali smo se različne igre npr. activity ali karte. Kmalu smo se odpravili v postelje in zaspali. Tako nekako je potekal eden izmed dnevov, vsi pa so se nekoliko razlikovali.

Tudi letos, če bo šlo vse po planu, bomo odšli na priprave, ki se jih res veselim.

Taja Pučko, 7. a

Odhod na morje

V ponedeljek, 12. 7. 2019, smo s starši, sestro in babico odšli na morje v Izolo.

Vozili smo se približno tri ure po avtocesti. Med vožnjo sva s sestro poslušala glasbo, opazovala okolico in tudi malo spala. Ko smo prispeli do cilja, smo imeli kosilo v odlični restavraciji s pogledom na morje. Ko smo se najedli in napili, smo odšli v svojo hotelsko sobo, se preoblekli v kopalke in šli na plažo blizu hotela. Po nekaj urah kopanja in uživanja na plaži smo imeli večerjo. Proti večeru smo se sprehodili do svetilnika. Približno na polovici poti, sva si s sestro privoščila sladkorno peno, starša in babica pa sladoled. Ko smo prispeli do svetilnika, smo opazili veliko ljudi, ki so še plavali v morju. Nekaj časa smo uživali na plaži pri svetilniku, nato pa smo se obrnili in odšli nazaj proti hotelu. V sobi smo pogledali še film, potem pa smo šli spat. Vsako jutro, ki smo ga v tem tednu preživeli na morju, smo hodili na sprehode. Po zajtrku smo šli na plažo, kjer smo večinoma bili cel dan. Večkrat dnevno smo polizali sladoled, s sestro sva se ogromno vozila po toboganu, velikokrat pa sva tudi igrala namizni tenis pod borovci na plaži. En dan smo šli na pedoline, kjer smo zelo uživali. Ob koncu tedna smo spakirali svoje stvari in se odpravili proti domu. Na poti domov smo se ustavili v Trojanah na krofih.

Ta izlet mi je bil zelo všeč in upam, da bo takšen tudi letos.

Žan Repič, 7. a

Pohod na vrh Triglava

Bile so lanske poletne počitnice, ko smo se dogovorili s planinskim vodičem, da gremo na vrh Triglava. Pripravljali smo se več časa, da bi imeli dovolj moči. Končno je prišel dan in smo se zbudili ob 3.00 h zjutraj. Z avtom smo se peljali proti Gorenjski in bil sem zelo vesel. Občudoval sem naravo in videl sem lisico. To mi je bilo veliko doživetje, saj sem jo prvič v življenju videl tako od blizu. Ko smo plezali po skali, me je bilo malo strah in sem bil zvezan z varnostnim pasom. Po poti sem srečal kozoroga, ki je moje znamenje v horoskopu. Bila je cela družina kozorogov. Ustavili smo se in jih malo opazovali, saj so bili zelo ljubki. Hitro smo mogli iti naprej, saj je samec kozorog varoval svojo družino. Prispeli smo na vrh. Bil je lep razgled v dolino, ptice so jadrale po nebu, ki se je razkrilo iz goste megle, saj jo je razpihal močan veter. Videli smo tudi reševalni helikopter, ki je reševal ponesrečenko iz Malega Triglava. Bil sem že malo utrujen, zato smo se začeli vračat do planinske kočice Planika, kjer smo prespali, saj se je začelo temnit. V tej utrujeni noči, sem zbral toliko moči, da sem opazoval čudovito polno luno. Zbudili smo se v sončnem jutru, zajtrkovali, pobožali čredo ovac, ki so bile v bližini. Pogledali smo še zadnjič Triglav in se podali proti avtu v dolino.

Jaka Ljubec, 7. a

Prav posebne počitnice na morju

Pred tremi leti smo se z družino med poletnimi počitnicami z avtom odpravili v Zaton na Hrvaško. Vozili smo se približno dve uri, nato pa končno prispeli v našo mobilno hiško.

Mobilna hiška je bila bolj majhna, vendar je imela vse potrebno: kuhinjo, kopalnico, dve spalnici in dnevno sobo. Imeli pa smo tudi teraso, na kateri smo vsako jutro zajtrkovali in se sončili. Zraven mobilnih hišk, ki jih je bilo približno 12 razporejenih v velik krog, pa je bil na sredini velik bazen z barvnimi lučkami. Tam je bil tudi žar ter ležalniki. Približno deset metrov stran od naših hišk pa je bil bar, kamp in še en večji bazen. Vse je bilo lepo urejeno in tla so bila tlakovana. Nedaleč v stran pa je bila trgovina z živili ter druge zgradbe, saj smo bili skoraj v središču mesta.

Ko smo se namestili v hiški ter razpakirali, smo odšli raziskovat kamp in okolico. Po vrnitvi smo se preoblekli v kopalke in hitro odšli v vodo, saj je bilo zunaj zelo vroče. Dokler se ni stemnilo, smo se kopali v bazenu. Zvečer pa smo se vsi spočili, saj smo bili utrujeni od aktivnosti tega dne.

Naslednji dan smo se odšli kopat v morje, kjer je bila voda kar mrzla. Za kosilo smo jedli pice z morskimi sadeži v restavraciji ob morju. Počutila sem se super. Po kosilu smo se otroci odšli kopat. Tako smo se zabavali do večerje. Po večerji smo imeli družabni večer. Tudi sreda je minila podobno.

V četrtek smo se zjutraj odšli kopat v drug bazen, ki pa je bil zraven bara. Seveda smo si privoščili kar nekaj sladoleda, mami pa kavico. Dopoldan je hitro minil. Za kosilo smo si na žaru spekli meso in naredili več vrst prilog. Ko smo se najedli, pa smo končno odšli v mesto. Tam smo si ogledovali znamenitosti in se sprehajali ob morju.

Petek je bil naš zadnji dan v Zatonu. Že zjutraj smo si spakirali in ob 11. uri odšli iz kampa. Kar takoj smo se odpravili na kraljičino plažo. Do tja smo se vozili pol ure, ampak se je izplačalo. Plaža je bila peščena. Vsepovsod so bili slamniki in ležalniki. Voda pa je bila topla in čista ter plitva. Tam smo se zabavali ves dan. Prizor, ki si ga bom vedno zapomnila je, ko je bil prečudovit sončni zahod. Na nebu so bile različne barve od rozaste do oranžne in rumene. Pika na i pa je bilo to, da se je sončni zahod odseval v morje. Kmalu za tem smo se odpravili domov.

Te počitnice so bile res nepozabne. Upam, da bom še večkrat doživela tako lepe trenutke.

Sara Krepša, 7. a

Legoland

Za dvanajsti rojstni dan sem od staršev dobil darilo, izlet v Legoland v Nemčijo, kar sem si že kar nekaj časa želel, saj obožujem lego kocke.

Zjutraj smo se odpeljali v Maribor, kjer smo se vkrcali na avtobus, s katerim smo se potem odpeljali v smeri proti Ljubljani in po poti pobrali še ostale potnike, da smo napolnili avtobus.

Pot smo nadaljevali proti Avstriji skozi Karavanški predor, kjer smo prečkali slovensko avstrijsko mejo. Da smo prispeli na avstrijsko-nemško mejo, je trajalo kar nekaj časa. Pot nas je peljala naprej do mesta Günzburg, kjer se na ozemlju velikem kar 140 hektarjev razprostira Legoland.

Ko smo prispeli, sem videl razsežnost tega parka, česar si prej nisem mogel predstavljati.

Legoland je res pravljica dežela za otroke in odrasle, saj ponuja različne možnosti za zabavo ogleda in nakupe. Ko smo vstopili sem videl, da vse zglada, kot da je resnično, a je zgrajeno iz lego kock. V Legolandu je veliko voženj, trgovinic, restavracij in razstavljenih modelov iz lego kock, ki so ob poti po kateri hodiš. Teh modelov je približno 50 sestavljeni pa so iz 55 milijonov kosov kock. Poti so razcepljene, ker je Legoland zelo velik. Imajo trgovinice z oblačili in posebej trgovine z lego kockami in te trgovine so mnogo večje od ostalih v Legolandu.

Ogledali smo si mini proizvodnjo lego kock, svet v malem, ki predstavlja vse svetovno znane zgradbe in nekatera znamenita mesta, ki pa so v celoti sestavljena iz lego kock in so pomanjšana verzija originalov. Zabavali smo se v zabaviščnem parku in se vozili na različnih vlakcih, si ogledali hišo strahov, ki mi ni bila všeč, saj mi je delovalo zelo grozljivo. Vodnih parkov in voženj žal nismo mogli koristiti, saj je večino časa bilo slabo vreme in vmes je tudi deževalo.

Z dvigalom smo se dvignili na razgledni stolp Aussichtsturm v višino kar 43 metrov, s katerega je prekrasen razgled nad celotnim Legolandom in mestom z okolico. Bilo mi je malo čudno, saj še v tako visoki zgradbi nisem bil, vseeno pa je bila to neka nova izkušnja. Še ena zanimivost mi je bila žirafa, ki je visoka kar 7,5 metrov in sestavljena iz 50.000 lego kock.

Med ogledi smo se okrepčali v eni izmed restavracij, kjer sem spil izvrstno vročo čokolado, ki me je tudi malo pogrela, saj je bilo zunaj zelo mrzlo. Proti koncu obiska smo se odpravili v trgovino z lego kockami, kjer sem si lahko izbral lego kocke. Izbira je bila težka, saj toliko lego kock na enem mestu še nikoli nisem videl. Na koncu sem si izbral tovornjak na daljinca, ki je sestavljen in dolg 63 cm.

V večernih urah smo se vračali proti domu, pot je res bila dolga in naporna, a se je izplačalo, ker sem videl veliko novega. V enem dnevu sem bil celo v treh državah; Sloveniji, Avstriji in Nemčiji. Spoznal sem veliko novih modelov in maket, kar se mi zdi presunljivo, da lahko iz lego kock sestaviš toliko raznolikih stvari. Ta izlet se mi je res vtisnil v spomin in upam, da še bom to kdaj ponovil, ko odrastem, ker je preveč vsega, da bi si lahko vse ogledal v enem dnevu.

Nickolas Klajnošek, 7. a

Presenečenje za rojstni dan

Že od nekdaj imam rada presenečenja. Včasih me presenetijo prijateljice, brat ali starši. Velikokrat pa jaz presenetim njih. Tako sem tudi jaz enkrat skupaj s sošolkami presenetila svojo prijateljico Tajo.

Zgodilo se je lansko šolsko leto, ko smo obiskovale šesti razred osnovne šole. Bil je dan takoj po zimskih počitnicah in vsi smo se pogovarjali o tem, kaj smo dobili za božič in kako smo preživeli dni, ko ni bilo treba iti v šolo. Nekako pa smo se začele s prijateljicami pogovarjati o rojstnih dnevih. Taja je bil po vrsti četrta, zato smo se odločile, da ji bomo pripravile presenečenje.

Začele smo že naslednji dan, ko smo odšle do učiteljice in jo prosile za barvni papir. Ker smo imele le petnajst minut časa, smo najprej napisale velik naslov, zraven pa narisale balončke. Četrť ure je kar hitro minilo. Do nas je ravno, ko smo dokončale risbo, prišla Sara in nam povedala, da je Taja že v garderobi in da bo kar hitro prišla k nam. Vse smo hitro pospravile v torbo in se pretvarjale, da se ni nič zgodilo. Moram priznati, da me je v tistem trenutku kar malo skrbelo, saj vem, da skrivnosti ne vem preveč dobro skrivati pred drugimi in me je bilo strah, da bi Taja mogoče kaj opazila ali pa bi morda jaz nehote nekaj izdala. To je bil tudi razlog, da se tisti dan z njo nisem skoraj nič pogovarjala. Naslednja dva tedna smo v šolo prihajale nekaj minut prej kot običajno. Vsak dan je bila ena izmed nas na "straži", da nas je opozorila, kdaj je Taja prišla v šolo. Vso delo je potekalo zelo počasi. Verjetno smo bile za to krive tudi same, saj smo vsako črko napisale zelo previdno, povedi z drugimi barvami, pike na črki i pa so bile v obliki srčka. Ko smo končale s pisanjem, smo se dogovarjale tudi, kaj ji bomo kupile za darilo. K njeni voščilnici smo kasneje priložile še rožo in čokoladi, ki sta jih prinesli Polonca in Aneja. Čez nekaj dni je bil 14. februar in napočil je Tajin 12. rojstni dan.

Nekaj minut pred koncem prve ure, ko je bila Taja pri pevskem zboru, smo odšle pred našo učilnico. Tam smo hitro napihnile balone in jih privezale na darilno vrečko. Ko je zazvonil šolski zvonec, so vsi učenci, med njimi je bila tudi Taja, prišli iz učilnice. Postajale smo vse bolj nestrpne. Kar naenkrat pa smo skočile pred njo in vzkliknile: "Vse najboljše!"

Od presenečenja je potočila tudi solze sreče. Bile smo presrečne, saj je naše presenečenje uspelo. Tudi v prihodnje smo sošolke presenetile na enak način. Vso delo pa je pri vseh prav tako bilo poplačano z njihovimi presrečnimi obrazi. Ta presenečenja bomo zagotovo ponavljale, morda že naslednje šolsko leto, saj menim, da lahko vsakega razveseliš tudi z majhnimi drobnimi trenutki in presenečenji.

Lana Lovrenčič, 7. a

Življenje v času koronavirusa

Četrty teden smo že doma. Delamo naloge katere dobivamo od učiteljev na daljavo, pa vendar ne moremo prezreti občutka, da je vse drugače. Prižgemo televiziji in radio, vse povsod glavna tema koronavirus, koliko je na novo zbolelih, koliko je umrlo v zadnjih 24 urah, kako se zapirajo podjetja in podobno. Lepo je, ko smo vsi doma, ampak vseeno čudno, ko ne smemo na obisk niti k sosedu. Težko mi je, ko pomislim na babico na Jesenicah. Ko je čisto sama in ji ne moremo pomagati v tej situaciji. Ko sva šli z mamo v trgovino, je bil občutek nakupovanja neprijeten. Pred vrati varnostnik v trgovino spušča vsakega posebej, obvezna oprema maska in rokavice ter seveda razkužilo. In bog ne daj, da v trgovini slučajno kihneš. Vsi se obrnejo proti tebi in te obsodijo pozitivno. Mesta in vasi so osamljena, zapuščena, tiha ... po celem svetu. V svojem razmišljanju ne morem mimo tega, kako nepomembna se zdijo vsa kreganja s sošolci, vsa tekmovanja, kdo je lepši, boljši, pametnejši, kakšen je moj ali tvoj telefon.

OSTANITE DOMA sta zadnje čase največkrat izrečeni, napisani in celo zapeti besedi. Zato ostajamo doma v upanju na zmago v boju z virusom.

Razmišljanje zaključujem z upanjem, da bodo ljudje ta virus sprejeli kot opozorilo, da materializem nima večje vrednosti od zdravja, veselja, prijateljstva. Ne glede na vse si želim, da bi se čim prej vrnili v šolo, službe, stari način življenja. In srčno upam, da se vrnemo boljši in močnejši.

Katrin Borko, 7. a

NOČ S KNJIGO, Branje je življenje

Moj najljubša knjiga oziroma zbirka je Harry Potter in jo berem že od 6. razreda, vsak dan, če je le možno. Včeraj zvečer pa sem se odločila da bom posegla po kakšni drugi knjigi, in to je bila knjiga pisatelja Ritcharda Bacha, Jonatan Livingston galeb. Knjige še nisem prebrala do konca (jo nameravam danes) in že iz prvih nekaj strani sem razbrala, kakšen je njen nauk oziroma kaj hoče pisatelj skozi zgodbo povedati; bodi drugačen, plavaj proti toku, neglede na to kaj si drugi mislijo o tem ali o tebi, živi življenje, uživaj v življenju.

Vem da bi morala že včeraj zvečer, a sem danes pogledala video Boštjana Gorenca- Pižame in zgodbo o Priklenjenem slonu. Nikoli še nisem brala nobene knjige od njega, a se mi zdi, da želi mladim čim bolj približati kako pomembno je, da beremo. Da se iz knjig lahko veliko naučimo in da so lahko tudi zabavne. Zgodba o slončku mi je bila zelo simpatična, preprosta in zanimiva, čeprav je bila napisana za male otroke. Ljudje velikokrat prehitro obupamo in pozabimo, da nam življenje nudi veliko možnosti ponovnega poskušanja stvari, pa čeprav se zdijo nedosegljive. Ko sem imela 3, 4 leta sem za rojstni dan dobila oranžno kolo.

Bil je bolj deževen dan, ampak ker sem Ana, in ker sem velikokrat trmasta, sem se točno tisti dan hotela prvič peljati s kolesom. Mama mi je oblekla oranžno pelerino in me posadila na kolo. Po klancu navzdol je šlo še kar hitro, problem je bil vzpon. Ker sem še bila majhna in z malo izkušnjami, sem se na sredi ceste ustavila in začela jokati, kako ne gre in ne gre in da se nikoli ne bom vozila s kolesom. Mama s kamero (seveda je morala posneti, kako sem prvič peljem z novim kolesom) je prišla do mene in mi pomagala kolo pripeljati na dvorišče. Ko sem bila starejša, sem ugotovila, da se je voziti s kolesom čisto lahko, samo vztrajen moraš biti, ne prehitro obupati in vedeti, da bodo ljudje vedno ob tebi, ti pomagali in te vzpodbujali.

Ana Marija Roškar, 9. b

NOČ KNJIGE 2020, Nikoli se ne vdaj prehitro

Tri leta sem hodila v vrtec Ljutomer, kjer sem imela dobre prijatelje. Prišel je dan, bila sem stara pet let, in sem izvedela, da se bomo preselili. Nisem vedela, kako se bom navadila na novo okolje, nove prijatelje, nove ljudi, ki jih bom spoznala. Bila sem majhna in tega nikakor nisem razumela in mogla sprejeti. Želela sem ostati pri dedku in babici. Bila sem prepričana, da se bo nekaj spremenilo in bom lahko v šolo stopila s prijatelji, katerimi sem preživela večino svojega časa. Vendar se to ni zgodilo. Težko sem se poslovila od njih v vrtcu. Zame se je življenje čisto spremenilo.

V prvi razred sem stopila zelo prestrašeno. Nisem poznala sošolcev, njihovih staršev, učiteljev. Bilo mi je težko, a sem vseeno morala zbrati moči in stopiti v novi svet. Z novimi prijatelji in ljudmi, ki so mi bili nepoznani. Res je, da nisem bila edina, ki sem prihajala iz drugega vrtca. Novi sošolci, učitelji, vsi so nas lepo sprejeli. Za to sem bila hvaležna. Kljub temu, da me je bilo strah, sem se po času navadila na novo okolje. Vedno sem upala, da bo vse v redu in tako se je tudi zgodilo. Prijetno mi je, da sem spoznala nove ljudi. Nisem obupala. Tudi starša sta mi pri tem pomagala, za kar sem jima hvaležna.

Ko naletimo na oviro, se ne smemo vdati. Vedno so govorili: upanje umre zadnje. Kar je res. Upanje ni prepovedano. Upamo lahko vedno. Vse se reši pozitivno. Tudi, če se zgodi, da se obrne tako kot si mi nismo želeli, so v tem vedno pozitivne stvari, iz katerih se lahko nekaj naučimo. Vedno pa moramo razmišljati pozitivno.

Menim, da bi tudi slon moral še in še poskusiti. Ne bi se smel vdati in se sprijazniti s tem, da je priklenjen. Verjamem, da bi mu nekoč le uspelo in bi zaživel ter bil svoboden. Samo upati bi moral, da bi prišel ta dan.

V nadaljevanju te zgodbe bi se moral slon rešiti. Postal bi svoboden, zaživel bi na novo. Zagotovo bi mu bilo všeč in bi razmišljal, zakaj tega že ni storil prej.

Samo upati moramo in se ne vdati. Svet bi postal lepši, bolj svoboden. V vsaki stvari moramo najti nekaj pozitivnega, tudi če je ta stvar negativna.

UPANJE UMRE ZADNJE!

Nika Ilešič, 9. b

Noč knjige, Priklenjeni slon

V času korone smo na daljavo sodelovali v projektu Noč knjige, brali smo knjigo Priklenjeni slon.

1. Življenje postavlja mnogo ovir. Osebno sem se naučil plavati, čeprav danes ne plavam rad, saj se bojim globine. Premagal sem depresijo, ki bi lahko skoraj končala moje življenje. Mislim, da življenje nikoli ne postavi ovir, ki jih ne bi mogli premagati. Kar te ne ubije, te naredi močnejšega.
2. Plavanje mi je predstavljalo veliko težavo. Letos sem na morju plaval dlje od obale, a sem dobil panični napad in sem odšel nazaj do obale. Moja depresija je trajala dve leti. Vesel sem, da sem premagal depresijo, saj bi lahko bilo tudi obratno.
3. Vedno je vredno poskušati, zato nikoli ne smemo obupati. Plavanje mi v nižjih razredih nikoli ni šlo dobro, danes znam plavat, kar se ne bi zgodilo, če bi obupal. Slonova ovira je podobna po tem, da je omajala njegovo samozavest.
4. Pomembno je, da se ne vdamo, ko naletimo na prvo oviro. Vsak vrhunski športnik je bil nekoč začetnik, vsak vrhunski slikar na začetku ni vedel slikati in vsak plesalec nekoč ni znal plesati. Pomembno je, da vztrajamo, saj vaja dela mojstra.
5. Sam lahko prispevam k pozitivnim spremembam v mojem življenju in moji okolici tako, da spodbujam druge in jih ne oviram pri njihovih sanjah in ciljih. Večina ljudi ima svoje cilje in sanje, zato jih spodbujam, če pa mi njihovo delo ni všeč jih pustim pri miru in jih ne žalim.
6. Človekove pravice se mi zdijo izredno pomembne. Mislim, da je žalostno, da v sodobni družbi prihaja do razlikovanja. Podpiram OZN in sem ostro proti razlikovanju ljudi zaradi njihovih drugačnosti, saj bi ljudi morali deliti le na dobre in slabe. Ostro sem tudi proti diktaturi, ki ne priznava človekovih pravic. Ljudi, ki danes delujejo proti človekovim pravicam, bi morali po mojem mnenju preganjati in jim določiti zaporne kazni.
7. Slonu bi svetoval, da se poskusi rešiti verige. Življenje v ujetništvu in prisili je zelo naporno, predvsem psihično. Slon si zasluži življenje in vsekakor ne potrebuje ljudi, ki ne upoštevajo njegovih potreb.
8. Konec zgodbe bi bil srečen, saj bi slon pobegnil iz cirkusa in zaživel svoje življenje. Slon bi srečal pripadnike svoje vrste in postal srečen. Cirkus bi zaprl, odgovorne pa aretirali. Slon bi se svobodno gibal po celini do svoje smrti.

Tam, kjer pojejo raki

Tam, kjer pojejo raki je svetovna knjižna uspešnica, ki so jo prevedli v mnogo jezikov. Zgodba govori o mladi puncu, ki premaga mnogo ovir. Puncu zapustijo vsi družinski člani, razen očeta, ki zapade v alkohol. Glavna junakinja ni nikoli obiskovala šole, zato jo je brati naučil njen dobri prijatelj Tate. Kya postane zavzeta naravoslovka, ki napiše celo svojo knjigo. Kyo, ki jo meščani ne marajo, obtožijo za umor najbolj slavnega fanta v mestu.

Sužnji zaslona

Knjiga Sužnji zaslona govori o naši odvisnosti do telefonov, računalnikov in tudi igrah na srečo. V knjigi so razloženi primeri poskusov na živalih in ljudeh, ki dokazujejo, da vsak lahko pade v zasvojenost. Zanimivo je, da ustvarjalci raznih naprav svojim otrokom prepovejo njihovo uporabo, kar je posledica njihove informiranosti o škodljivih učinkih teh naprav.

Debeluška

To knjigo danes sicer nisem bral, a mi je bila zelo všeč, saj govori o temi, ki se ji večina ljudi izmika. Urša se spopade z anoreksijo, ki za seboj pusti ogromno smrtnih žrtev. Motnje hranjenja so namreč zelo resna težava, ki se jo na žalost premalo obravnava. V današnjem svetu, v katerem je veliko primerjanja so motnje hranjenja vse pogostejše. Knjiga predstavi temo, pred katero si Slovenija žal zatiska oči.

Aleksander Breznik, 9. a

Spomini devetošolcev

Dogodek se je zgodil v našem tretjem razredu osnovne šole. Takrat smo bili še majhni. Po pouku smo se odpravili na kosilo. Še danes se spomnim, da smo jedli špinačo in pire krompir. Ko smo pojedli, smo šli v učilnico podaljšanega bivanja. Tam smo se po končani domači nalogi odpravili igrat vse mogoče igre. Ko smo se že nekaj časa tako igrali, pa se je zgodilo. Hrup, ki smo ga zganjali prej je poniknil. Vse je bilo tiho, le tu in tam je bilo slišati tihi smeh in vzklike od začudenja. Zgodilo se je namreč, da sta se sošolki igrali, ko je eni izmed njih postalo slabo in je bruhala. Pa ne na tla, v koš ali kamorkoli drugam, temveč je drugi sošolki pobruhala lase. Obe sta začeli jokati, mi pa smo se začeli smejati. Sošolki, ki je bila pobruhana, je učiteljica umila lase in jo preoblekla. Sošolka, ki ji je bilo slabo pa ni mogla nehati jokati. V naših nadaljnjih letih šolanja smo se ob vsaki slabosti spomnili na ta dogodek in se mu iz srca nasmejali. Verjetno tega ne bom nikoli pozabila, saj je bil poseben in edinstven dogodek v našem šolanju.

V 7. razredu smo bili pri pouku geografije. Bilo je še čisto na začetku šolskega leta. V klopih smo sedeli dva po dva. Sošolec si je šel obrisat nos. Ko je prišel nazaj do klopi, se je hotel usesti, vendar mu je drugi sošolec izmaknil stol. Padel je pod mizo. Seveda sva se s sošolcem, ki je izmaknil stol, začela smejati. Učiteljica tega na srečo ni videla. Mislila je, da se sošolec norčuje. Poklicala ga je h tabli, mu zastavila nekaj vprašanj in ga ocenila. Ker ni vedel dovolj, je dobil nezadostno oceno. Ta dogodek mi bo ostal v trajnem spominu, saj smo učenci iz podružnične šole komaj prišli. Cerkvjenjak in že smo nagajali učiteljici. Dogodek bi z veseljem ponovila, ker je bil zelo smešen. Menim pa, da se je sošolcu zgodila krivica, bolelo ga je in dobili je prvo negativno oceno.

Najbolj se mi je v spomin vtisnil šesti razred. To se je med odmori dogajalo na podružnični osnovni šoli v Vitomarcih. Med odmori smo s sošolci in sošolkami igrali nogomet na prav posebnem igrišču. To igrišče je bil šolski hodnik. Vedno, ko se je pouk končal, je sošolka vzela svojo žogo, odšla na hodnik in tako se je igra začela. Razdelili smo se v ekipe, ker je bilo tako lažje. Takrat smo se zelo zabavali, saj smo imeli rekreativne odmore in smo lahko dlje igrali nogomet. Če bi še lahko vrnila nazaj v tisti čas, bi dogodek z veseljem ponovila, saj je bilo zelo zabavno. Nekaj drznosti bi priporočala tudi drugim, čeprav sedaj menim, da bi bilo boljše izbrati pravo nogometno igrišče. Se pa med igranjem nogometa družiš s prijatelji. Takšni dogodki se ti vtisnejo v spomin in jih nikoli ne pozabiš.

V sedmem razredu smo se za pet dni odpravili šolo v naravi. Prvi dan, ko smo prišli, smo se navajali na okolico. Podnevi ni bilo tako zabavno kot zvečer. Spomnim se, ko smo prvo noč spali v isti sobi. To spanje je bilo zelo zanimivo, saj sem s sošolcem poslušal kdo najbolj glasno ali čudno smrči. Kmalu sva odkrila krivca. Spuščal je zelo čudne glasove, kot da bi dihal skozi slamico.

Zanimivo je bilo tudi takrat, ko smo poskušali na različne načine zbuditi enega izmed sošolcev in nam nikakor ni uspelo. Najprej smo ga žgečkali, nato ga »fokkali« po obrazu in nazadnje smo nanj vlili plastenko vode. Sošolec se še kar ni prebudil.

Omeniti moramo še en dogodek iz devetega razreda. To je dogodek, ko smo se fantje postrigli oz. »pobrili na nulo«. Najprej se nam je zdelo preneumno, nato pa smo ugotovili, da je to bila največja norčija. Potolažili smo se tako, da smo si drug drugemu govorili, saj bodo lasje itak zrastle.

Eden izmed mojih lepših spominov je zaključni izlet sedmega razreda. Odpravili smo se na otok Bled. Na Bled sem šla prvič, zato me je zelo zanimalo, kakšen je v resnici. Do takrat sem ga videla le na slikah. Dogodek, ki se mi je najbolj vtisnil v spomin je vožnja s pletnami na otok. Ko smo se vkrcali, je marsikoga malo zaskrbelo, saj se je pletna pri vkrcavanju nevarno zibala. Ko smo se vsi vkrcali, smo odpluli proti otoku. Voda je bila nebesno modre barve in marsikdo je v njo namočil roko. Kakšen bolj nagajiv, je seveda tudi koga poškrupil. Ko smo prispeli do otoka, smo se izkrcali in takoj pred nami so bile visoke in široke stopnice. Bili smo radovedni in marsikdo jih je preštel. Šli smo okrog otoka, naredili skupinsko fotografijo našega razreda in se odpravili nazaj na kopno. Čeprav je Bled znan po kremnih rezinah, si je nihče od nas ni kupil. Bile so zelo drage. Namesto njih smo si raje kupili sladoled in se tako ohladili. Seveda brez fotografiranja ne gre. Mislim, da je najlepša fotografija, ki jo imam v zbirki, prav ta, ki je nastala ob srčku, v ozadju pa se vidi otok Bled. Izleta ne bi ponovila, saj nikoli ne bi bilo enako lepo kot je bilo takrat. Ta izlet mi bo ostal v lepem in nepozabnem spominu.

Taja Pučko, dvoranska državna prvakinja v skoku v daljino

Taja Pučko je vsestranska športnica, ki pa se je odločila, da med vsemi športi, ki jih rada počne, najraje trenira atletiko. Atletiko trenira že 3 leta v Atletskem klubu Ptuj. Njen trener je Aleš Bezjak. Po lanskih dobrih rezultatih je tudi že v tem letu dosegla odmevne rezultate. Tako je v soboto, 18. 1. 2020 na državnem prvenstvu pionirk letnik 2008 in 2007 (U13) v Ljubljani (Šiška) nastopila v dveh disciplinah: skok v daljino in tek na 50 metrov z ovirami. V skoku v daljino je uspela skočiti 4,85 metra in tako doseči 1. mesto, kar pomeni da je postala dvoranska državna prvakinja v skoku v daljino med pionirkami U13. V teku na 50 metrov čez ovire pa je osvojila 3. mesto.

V soboto, 25. 1. 2020, je nastopila na Atletskem mitingu v dvorani in Prvenstvu Slovenije v Novem mestu za pionirke U16. Tudi tukaj je nastopila v dveh disciplinah: tek na 60 metrov čez ovire in skok v daljino. V obeh disciplinah je dosegla 6. mesto, kar je zelo dober uspeh, saj je bila od sotekmovalk mlajša 2 leti. V teku na 60 metrov z ovirami je v finalu tekla 9,71 s, v skoku v daljino pa je skočila svoj osebni rekord 5,04 metra.

Miha Čuček

Medobčinska nogometna tekmovanja

V šolskem letu 2019/20 smo se kot šola udeležili treh športnih tekmovanj, več nam je na žalost preprečil virus COVID -19.

Mali nogomet je potekal v dveh skupinah na dveh osnovnih šolah. Tri ekipe so igrale v Voličini (Lenart, Sveta Trojica in Voličina) in štiri ekipe v Benediktu (Benedikt, Cerkevjak-Vitomarci, Jurovski Dol in Sveta Ana). Po končanem skupinskem delu sta sledili tekmi za tretje in prvo mesto v Benediktu. Za tretje mesto so odigrali Benedikt: Voličina, kjer je slavil Benedikt. V finalu pa je igrala naša ekipa v sestavi: Simonič Bojan, Letonja Matej, Kukovec Timotej, Prosič Vrbnjak Lan, Omulec Matija, Kocmut Lukas, Nedeljko Nejc proti ekipi Sveta Trojica. Na koncu smo se prvega mesta veselili v Cerkevniku in Vitomarcih.

V tekmovanju v rokometu, ki ga je organizirala OŠ Voličina je prvo mesto dosegla OŠ Voličina, drugo OŠ Sveta Ana in tretje OŠ Cerkevjak. Za našo šolo so nastopili: Kocmut Lukas, Pečnik Luka, Sima Danila, Pečnik Nino, Nedelko Sašo, Vogrin Eva, Simonič Bojan, Kozar Tim, Kavčič Luka in Grnjak Aneja.

Tekmovanja smo se udeležili tudi v z mlajšimi dečki 6. in 7. razreda, kjer so fantje osvojili 3. mesto. Za OŠ Cerkevjak- Vitomarci so tekmovali Maks Vršič, Domen Kokol, Gašper Hanžel, Žan Repič, Vid Breznik Videtič, Nejc Pučko in Gašper Meglič.

Tekmovanja 2019/2020

**Tekmovanje za
Cankarjevo
priznanje iz
slovenščine**

Bronasto priznanje

Tekmovanje od 1. do 3. razreda letos ni potekalo.

4. razred: Mia Kump Toš, Blažka Zorko

5. razred: Ana Mari Par

6. razred: Vid Breznik Videtič

7. razred: Sara Krepša, Lana Lovrenčič, Taja Pučko

8. razred: Lan Prosič Vrbnjak, Ivana Vršič

9. razred: Aleksander Breznik, Vanessa Repič

POŠ Vitomarci:

4. razred: Jaka Čeh

5. razred: Zala Anželj

Srebrno priznanje

8. razred: Lan Prosič Vrbnjak

9. razred: Aleksander Breznik, Vanessa Repič

Zlato priznanje:

9. razred: Vanessa Repič

**Tekmovanje za
Vegovo priznanje
iz matematike**

Bronasto priznanje

1. razred: Matic Furšt, Vita Koren, Žak Plohl, Alen Urek

2. razred: Ajda Berghaus, Anže Kocbek, Zoja Pavlas,

3. razred: Eva Breznik, Alja Hanžel, Matic Kocbek, Urša Lorenčič

Tekmovanje od 4. do 9. razreda letos ni potekalo.

POŠ Vitomarci:

1. razred: Lucija Hanžel

2. razred: Tin Korenjak

3. razred: Neža Druzovič, Alina Gavez

**Tekmovanje Bober
(računalništvo)**

Bronasto priznanje

2. razred: Anže Kocbek

3. razred: Nika Borko, Alja Hanžel

7. razred: Domen Kokol, Gašper Hanžel, Tomaž Breznik, Taja Pučko

8. razred: Nejc Vršič, Miha Černel

POŠ Vitomarci:

4. razred: Emeli Pajek

5. razred: Zala Anželj

6. razred: Tomaž Vršič

**Tekmovanje za
Štefanovo
priznanje iz fizike**

Bronasto priznanje

8. razred: Rok Domanjko, Filip Gomzi, Robert Urek

9. razred: Vanessa Repič

**Tekmovanje iz
angleščine**

Bronasto priznanje

9. razred: Luka Kavčič, Nejc Nedeljko, Sandi Habjanič

**Tekmovanje iz
nemščine**

Bronasto priznanje

9. razred: Alex Šturm, Lukas Kocmut

Tekmovanje za Preglovo priznanje iz kemije **Bronasto priznanje**
9. razred: Lara Lovrec, Zoja Šalamun, Vanessa Repič

Tekmovanje Vesela šola **Bronasto priznanje**
4. razred: Blažka Zorko,
5. razred: Amadej Furšt, Ana Mari Par,
6. razred: Sofija Nekrasova
7. razred: Gašper Hanžel, Domen Kokol, Taja Pučko
8. razred: Brina Lovrec, Lan Prosič Vrbnjak
9. razred: Aleksander Breznik, Zoja Šalamun
POŠ Vitomarci:
5. razred: Zala Anželj
6. razred: Tomaž Vršič

Zlati bralci
(za 9 let bralne značke)
Vanessa Repič, Nika Ilešič, Ana Marija Roškar, Aleksander Breznik

Zlati cekin
(za odlične učne dosežke v OŠ)
Lara Lovrec, Zoja Šalamun, Aleksander Breznik, Vanessa Repič, Nika Ilešič, Žiga Krepša

Abstraktna slika. Eva Breznik, 3. a

Naši učenci ob koncu šolskega leta

1. a

2. a

2. b

3. a

4. a

5. a

6. a

7. a

8. a

9. a

9. b

1.b, 2.c

3. b

4 . b

5-6. b

Naši otroci vrtcev ob koncu šolskega leta

1. sk. Cerkevjak

2. sk. Cerkevjak

3. sk. Cerkevjak

4. sk. Cerkvenjak

5. sk. Cerkvenjak

6. sk. Cerkvenjak

1. sk. Vitomarci

2. sk. Vitomarci

3. sk. Vitomarci

Devetošolci

9. a

Aleksander Breznik

Srednja šola: Gimnazija in srednja kemijska šola Ruše
Program: kemijski tehnik
Želja: želim biti srečen

Sandi Habjanič

Srednja šola: Srednja poklicna in tehniška šola Murska Sobota
Program: avtoserviser
Želja: rad bi imel svojo avtoservisno delavnico

Aneja Hauzer

Srednja šola: Srednja ekonomska šola in gimnazija Maribor
Program: ekonomski tehnik
Želja: rada bi bila uspešna v življenju

Danej Hojnik

Srednja šola: Srednja gradbena šola in gimnazija Maribor
Program: gradbeni tehnik
Želja: končati srednjo šolo z uspehom

Lukas Kocmut

Srednja šola: Srednja lesarska šola Maribor
Program: mizar
Želja: uspel bi rad v življenju

Nuša Kolmanič

Srednja šola: Srednja gradbena šola in gimnazija Maribor
Program: slikopleskar-črkopleskar
Želja: dokončati srednjo šolo in se zaposliti

Andreja Kozar

Srednja šola: Srednja ekonomska šola in gimnazija Maribor
Želja: uspešno zaključiti šolanje in dobiti dober poklic
Program: ekonomski tehnik

Tim Kozar

Srednja šola: Biotehniška šola Maribor
Program: kmetijsko-podjetniški tehnik
Želja: narediti srednjo šolo, kot imam v načrtu

Timotej Kukovec

Srednja šola: Srednja elektro-računalniška šola Maribor
Program: računalnikar
Želja: uspešno opraviti srednjo šolo, potem bom pa videl naprej

Lara Lovrec

Srednja šola: Gimnazija in srednja kemijska šola Ruše
Program: farmacevtski tehnik
Želja: končati srednjo šolo

Nejc Nedeljko

Srednja šola: Srednja ekonomska šola in gimnazija Maribor
Program: ekonomski tehnik
Želja: po poklicu bom nogometaš

Žan Pajtler

Srednja šola: Prometna šola Maribor
Program: tehnik varovanja
Želja: /

Karin Šalamun

Srednja šola: Srednja šola za oblikovanje Maribor
Program: frizer
Želja: biti uspešnejša

Zoja Šalamun

Srednja šola: II. gimnazija Maribor
Program: gimnazija
Želja: upam, da bom uspešna pri svojem delu

Alex Šturm

Srednja šola: Srednja gradbena šola in gimnazija Maribor
Program: slikopleskar-črkopleskar
Želja: rad bi bil dober slikopleskar

Vanesa Verbošt

Srednja šola: Srednja šola za oblikovanje Maribor
Program: medijski tehnik
Želja: uspeti v življenju

9. b

Nick Gavez

Srednja šola: Elektro računalniška šola Ptuj
Program: tehnik računalništva
Želja: uspešno opraviti srednjo šolo in faks ter uspešno opraviti magisterij

Nika Ilešič

Srednja šola: Gimnazija Ptuj
Program: gimnazija
Želja: dobiti službo v radiologiji

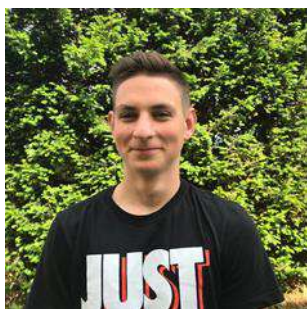
Luka Kavčič

Srednja šola: Srednja elektro-računalniška šola Maribor
Program: računalnikar
Želja: končati srednjo šolo z dobrimi ocenami

Žiga Krepša

Srednja šola: Srednja gradbena šola in gimnazija Maribor
Program: tehniška gimnazija
Želja: dobiti službo in dobro plačo

Matej Letonja

Srednja šola: Lesarska šola Maribor
Program: mizar
Želja: postati vojak

Melani Matjašič

Srednja šola: Srednja zdravstvena in kozmetična šola Maribor
Program: tehnik zdravstvene nege
Želja: končati srednjo šolo in narediti študij, imeti dobro plačo in službo

Sašo Nedelko

Srednja šola: Biotehniška šola Ptuj
Program: gospodar na podeželju
Želja: rad bi delal v tujini in živel

Tine Pečar

Srednja šola: TŠC Maribor
Program: avtoserviser
Želja: imeti svojo delavnico

Luka Pečnik

Srednja šola: Lesarska šola Maribor
Program: mizar
Želja: rad bi spet imel lase

Nino Pečnik

Srednja šola: Elektro in računalniška šola Ptuj
Program: mehatronik operater
Želja: hočem dobro življenje

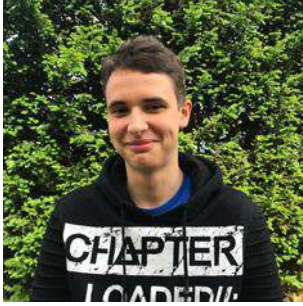
Vanessa Repič

Srednja šola: Gimnazija Ptuj
Program: gimnazija
Želja: v življenju početi nekaj, kar me veseli

Ana Marija Roškar

Srednja šola: Škofijska gimnazija
Program: gimnazija
Želja: dobiti dobro službo, ki bom jo rada opravljala, da bi se mi pozdravil gleženj

Dani Sima

Srednja šola: TŠC Maribor
Program: tehnik mehatronike
Želja: imeti lepo mirno življenje z družino in preživeti z veseljem in denarjem

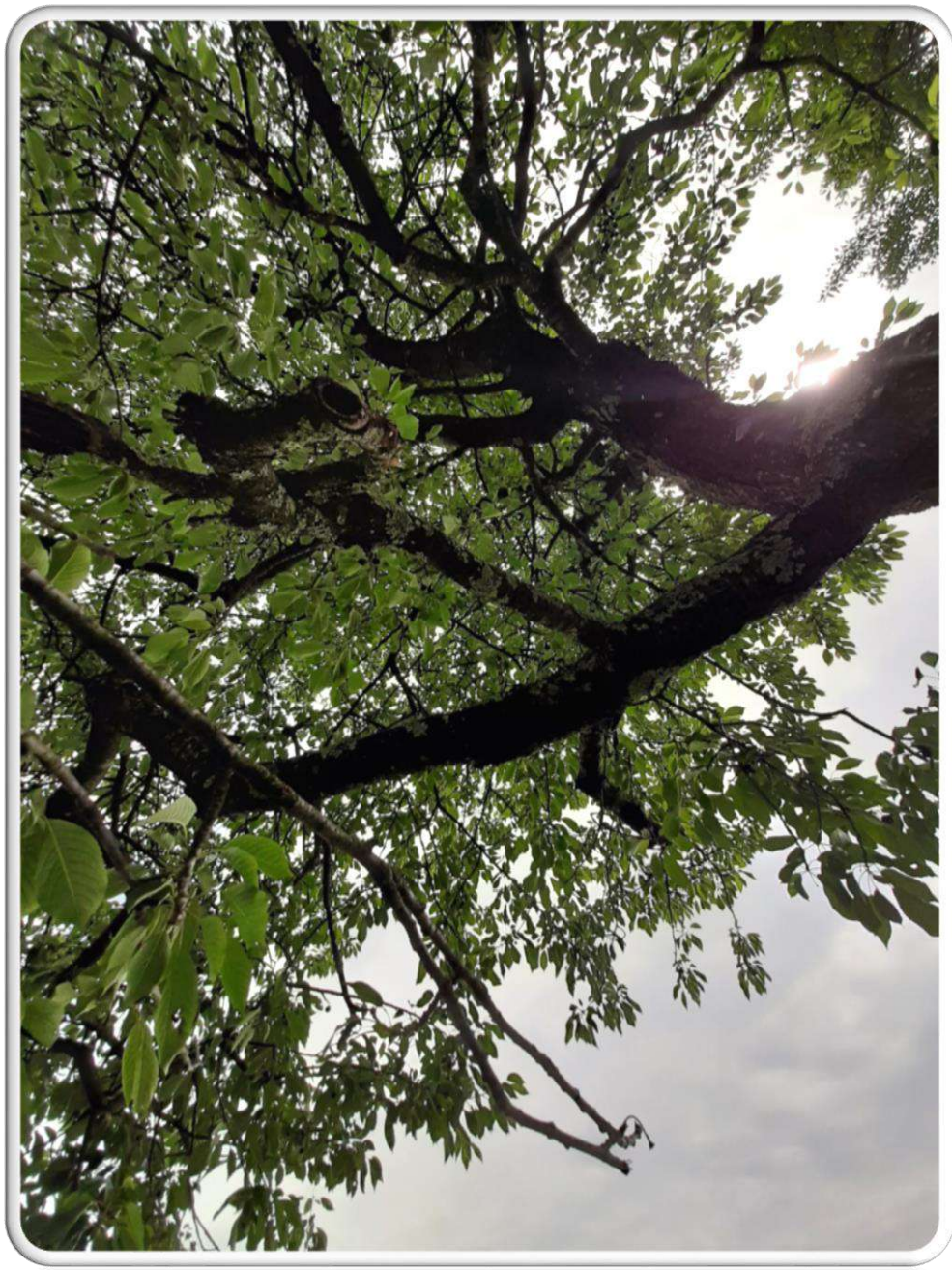
Bojan Simonič

Srednja šola: Srednja gradbena šola in gimnazija Maribor
Program: slikopleskar-črkopleskar
Želja: končati srednjo šolo

Eva Vogrin

Srednja šola: Srednja zdravstvena in kozmetična šola Maribor
Program: tehnik zdravstvene nege
Želja: končati srednjo šolo in še vedno igrati nogomet

Proti soncu, Gal Plohl, 6. a

Stara hiša, Jošt Nartnik, 1. a

Hiša naših prednikov, Urša Lorenčič, 3. a

Travniške cvetice, Vita Koren, 1. a

